

**TUDOR
POPESCU**

CASA BLESTEMATĂ

Personajele

(în ordinea cuvântului):

**MIOARA
VICIU
LIZ
DORIN
TITUS
DORY
JULY**

PARTEA I

Tabloul 1

Apartamentul familiei Dănescu, într-o vilă dintr-un cartier „nobil” al unui oraș de provincie. Bunăstare evidentă. Living-room-ul. Aparatură electrotehnică modernă. Mobilă solidă, lemn de nuc. Ușile dau spre afară, depindește, camera lui Dorin și camera părinților. Clădire veche, camere înalte. Pe masă sunt tot felul de bunătați și o sticlă de șampanie. Dintr-un aparat de radio se aude o melodie la modă prin anii 1991–1992.

Mioara Dănescu, mama lui Dorin, aranjează platurile, paharele etc. E stăpânită de o bucurie mocnită. Viciu, tatăl Mioarei, bărbat de 70 de ani, îmbrăcat corect, se plimbă prin cameră, privește pe fereastră, așteaptă ceva.

MIOARA: Se vede?

VICIU (*privește pe fereastră*): Nu.

MIOARA: Felicitări, îmbrățișări, amintiri, discursuri.

VICIU: Discursuri cu amintiri se țin în ziua pensionării. Atunci află toți colegii ce grozav a fost pensionatul.

MIOARA: Și Dorin a fost grozav. S-ar putea să-l mai rețină câteva minute în plus.

VICIU: De ce?

MIOARA: Fotografii pentru panoul șefilor de promoții, câteva cuvinte în cartea de onoare. Dacă măgarul de geografie nu-i dădea șapte, îi ieșea media generală zece. Caz unic în ultimii ani! Ajunge el, Țeicu, la mâna mea!

VICIU: Țeicu este un profesor foarte corect.

MIOARA: O să aibă și el nevoie de mine! Să vezi ce „corectă” o să fiu și eu cu el, și cu școala! Când aveau nevoie de bani și veneau să cerșească pentru, pentru și pentru, și pentru, erau corecți? Una-două, haideți la prostul de Dănescu! E „afacerist”, are parale! Cereau pentru vărui, pentru grupurile sanitare!

VICIU: Voi ai să-ți plătească toate astea cu note de zece? Poate că au și plătit.

MIOARA (*ca să schimbe vorba*): N-au plătit nimic! Ce vorbesc eu cu dumneata! Liz s-a dus și ea la școală?

VICIU: Da.

MIOARA: Nu m-am uitat prin carnețelul ei de note.

VICIU: M-am uitat eu.

MIOARA: Și?

VICIU: Binișor. După cât timp are de învățat.

MIOARA: Ce vrei, tată, s-o țin pe gratis? Știe că, dacă nu eram noi, rămânea cu opt clase. Cine mai crește-un copil fără să-i fie rudă, neam, ceva? Toate fetele fac puțină treabă în casă. Alta mi-ar pupa mâinile, nu s-ar plânge!

VICIU (*privește pe fereastră*): Ți-am spus că nu s-a plâns! E părerea mea. Uite-o că vine.

MIOARA (*privește pe fereastră*): Vezi ce bine stă pe ea rochița? Doamne, ce subțirică eram, când mi-am cumpărat-o. I-a adăugat gulerașul și uite ce frumos arată!

VICIU: Ea și-a transformat-o?

MIOARA: Are talent. Am aranjat s-o angajeze la un centru de croitorie! Deschide unu' o croitorie lângă farmacia din centru.

VICIU: I-ai propus?

MIOARA: Îi fac o surpriză. E norocoasă.

VICIU: Și dacă refuză?

MIOARA: Ce să facă altceva?

VICIU: Poate că are alte gânduri.

MIOARA: Doar nu se gândește să dea la facultate! Cine s-o țină?

(*Intră Liz, o fată de 18 ani. Are prinsă de pieptul rochiei o cocardă și o eșarfă pe care și-au pus iscăliturile toți colegii, așa cum se obișnuiește.*)

LIZ: Sărut mâna! (*O îmbrățișează pe Mioara.*) Îți mulțumesc, tanti Mioara...

MIOARA (*impresionată*): Mă bucur că ai învățat bine și...

LIZ: Fără dumneata... Îți mulțumesc.

MIOARA: Cu ce medie ai absolvit?

LIZ: Șapte și treizeci și cinci.

MIOARA: Putea să fie mai mare, da' pentru ce urmează să faci...(*Fata o privește nedumerită.*) Ți-am pregătit o surpriză.

LIZ: Spune-mi acum...

MIOARA: Când o să fim cu toții.

VICIU (*privește afară*): A apărut și premiantul nostru!

MIOARA (*sare la fereastră*): Nu-i așa că s-a făcut frumos, tată? Dac-ar trăi mama, să-l vadă...

LIZ: A mai crescut, în ultimii ani.

(Intră Dorin, un tânăr de 18 ani, frumos, cu cocarda de premiant pe piept.)

DORIN: Mă pândeai, bunicule? Sărut mâna, mamă!
MIOARA (îl îmbrățișează): Cum a fost? Ai vorbit și tu?
DORIN: Câteva cuvinte.
MIOARA: De ce numai atâta?
DORIN: Ce era să spun? (Lui Liz.) Te felicit, Liz!
LIZ: Și eu.
MIOARA (lui Dorin): Sărut-o! Merită. (Dorin o sărută pe obraz pe Liz.) N-a terminat ea cu medie preț mare, da'...
DORIN: Important e că a terminat.
LIZ: Ai scris și în cartea de onoare? (Îl privește în așa fel încât se vede ușor că îl admiră foarte tare, dacă nu cumva, în taină, îl iubește.)
DORIN: Câteva cuvinte convenționale. N-am avut timp să mă gândesc la ceva deosebit.
LIZ: Păcat că nu ai terminat cu media zece.
DORIN: Mi-a făcut bucată Țeicu. Ei, și? Tot n-am învățat la geografie. L-am întâlnit pe stradă, când veneam...
MIOARA: Ți-a spus ceva?
DORIN: I-am spus eu. L-am privit în față și i-am spus: „Ei, și?”
MIOARA (râde): Bine i-ai făcut!
DORIN: Ca să știe că nu-mi pasă.
MIOARA: E un om rău! Ce pierdea dacă-ți dădea măcar nouă?
VICIU: Dacă s-ar gândi așa notele, toți ar putea spune „De ce-mi dă cinci, când ar putea să-mi dea șapte?”

(Intră Titus Dănescu.)

MIOARA: Titus!
TITUS: Bună ziua!
MIOARA: Luați cu vorba, nu te-am simțit.
TITUS: Am venit eu pe furis. Bănuiam că vă surprind în discuții aprinse. (Cu dragoste.) Ei, tinere! Gata?
DORIN: Gata!
TITUS: Vino să te îmbrățișez. Am primit o groază de felicitări.
LIZ: Șef de promoție! A iscălit în cartea de aur a școlii.
TITUS: Dar tu, Liz? Ai pus și tu geanta-n cui?
LIZ (îl îmbrățișează): Da, unchiule! Îți mulțumesc!
TITUS: Doar n-am învățat eu în locul tău.
LIZ: Dacă nu erați dumneavoastră...
TITUS (îi mângâie părul): Ești o fată cuminte, ordonată, silitoare. Să-ți gândești bine viitorul.
MIOARA: Am avut eu grijă de asta. Am aranjat să lucreze la un centru de croitorie de lux. În câțiva ani, îți faci un nume și să vezi cum vin banii! Ce zici?
LIZ (dezamăgită): Știu eu, tanti Mioara?
MIOARA: Nu te bucuri?! Altele ar da nu știi cât ca să prindă un loc într-o croitorie de lux.
DORIN: Dar, mamă, Liz vrea să încerce la facultate.
MIOARA: Așa e?!

LIZ (ezitând): Aș încerca și eu...
MIOARA: La asta nu m-am gândit!
DORIN: Ea s-a gândit. Și de ce nu?
MIOARA: Taxe, cămin, cărți! O groază de bani! De unde?
LIZ: Bani de tren am strâns...
MIOARA: Bani de tren! Ca să intri la facultate, fetițo, se cheltuiesc bani grei. Unii se meditează ani de zile. Chiar și Dorin, la fizică ia lecții de doi ani! Meditațiile ne-au costat o mașină!
DORIN: Mamă! De ce o dezamăgești? Încearcă, Liz! Unde vrei să dai? (Liz nu răspunde.) Secret?
MIOARA: Te pomenești că la Medicină! Am văzut o carte de anatomie pe aici!...
DORIN: La Medicină?
MIOARA: Hai, spune!

VICIU: La Arte Plastice. Eu am sfătuit-o.
MIOARA: Adică... pictoriță? Dumneata, în loc să-i dai un sfat bun, o împingi la pierdut vremea? (Sincer.) Ce știe ea despre pictură? Între timp se ocupă și locul pe care i l-am găsit. (Lui Liz.) Draga mea, irosești timp. (Își amintește.) Băiatul directorului de la abator dă de trei ani la Arhitectură și-l meditează doi profesori. Înțelegi? Vin o dată pe săptămână și fac lecții cu el. Nu mă întreba cu ce pachete pleacă. Și tot n-a intrat. Pe tine cine să te pregătească?
VICIU: E talentată. Nu mă pricep eu mare lucru, da' cred că are talent.
MIOARA: Câți talentați bat străzile Bucureștiului!
VICIU: Unii bat și rămân pe afară, alții bat și intră. Liz o să intre!
DORIN: Bravo, Liz! (O sărută pe obraz.) Aștept cu nerăbdare prima ta expoziție.
TITUS (patern): Încearcă. Poți să știi de unde sare iepurele? O fi avut prin familie vreun artist.
MIOARA: Știi tu? I-ai cunoscut?
VICIU (pune, cam aspru, capăt discuției pe această temă): Gata! N-are rost să batem câmpii. Cu cine seamănă, seamănă!
MIOARA: Din ce trăiește la București?
VICIU: Om vedea!
MIOARA: Dumneata treci întotdeauna ușor, când e vorba despre Liz. Îi dai speranțe neîntemeiate.
VICIU: Nu i-am dat nici o speranță. Am sfătuit-o să încerce. Și ea știe că nu-i ușor. Mai ales la Arte Plastice.
DORIN: Mama regretă că n-a nimerit-o cu croitoria.
MIOARA: Nu vreau să piardă timpul!
DORIN: Mi-e foame!
MIOARA: Și mie mi-e foame. Așezați-vă!
VICIU: Avem, la aceeași masă, și știința, și arta! Un electronist și o pictoriță. Ia pune o muzică potrivită, Dorine, și să explodăm sticla asta de șampanie.
DORIN (arătând): Muzică tânără! Să se audă.
VICIU: Astăzi nu fug din cameră. Vai de urechile mele!
TITUS: Dorine, unde sunt băieții? Ce-i cu liniștea asta?
DORIN: Astăzi am vrut să fim numai noi... (A dat drumul casetofonului, se aude muzică de jazz.) Îi fac pe plac bunicului și ascult muzică liniștită. N-o să ies nici din cuvântul mamei. Astăzi sunt băiat-model!
VICIU: O zi în viață, nu-i prea mult.
DORIN: Dar nici prea puțin!

(Întoarce, repede, caseta. Se aude, cântat cu forță, un rock. Răsuște butonul până când îl asurzește pe bătrân, apoi o ia pe Liz la dans. Amândoi fac o adevărată demonstrație. Tatăl și mama îi privesc fericiți. De altfel, și bunicul mai mult se preface asurzit. Pe această muzică în forță și pe dansul lor, tatăl destupă sticla de șampanie și umple paharele. Lumina se stinge.)

Tabloul 2

(Același decor, câteva luni mai târziu. La masă, Viciu cercetează niște planșe: desene în carbune ale lui Liz. După puțin timp, intră Mioara. Vine din oraș.)

MIOARA (cum intră): A telefonat?
VICIU: Nu...
MIOARA: A promis că telefonează imediat.
VICIU: Ca el, alții zece mii.
MIOARA (discutând, va trece în camera de alături, va reveni îmbrăcată într-o rochie de interior): Poate că la facultatea lor nu s-au aflat încă rezultatele.
VICIU: Pe asta aș înrăma-o și aș pune-o în camera mea.
MIOARA (izbucind): Mai mult te-ai preocupat de Liz decât de Dorin. Mai mult te interesează o străină.

VICIU: De câte ori ai ocazia, revii: străină, străină, străină!

MIOARA: De multe ori i-aș fi făcut bagajele, mai ales de când a crescut Dorin. La vârsta asta, poți să te-ăștepți la orice. M-am liniștit numai după ce a apărut Jolly.

VICIU: Jolly...

MIOARA: Nu-ți place! Îți place Liz.

VICIU: Ar trebui să-ți placă și ție!

MIOARA (vulgar): 'Ete! De ce mi-ar plăcea?

VICIU (insistă): Ar trebui să-ți placă!

MIOARA (schimbă tonul): Tată, hai să vorbim deschis: ce ascunde slăbiciunea asta a ta pentru Liz? (*Trânțește bomba.*) Elena bănuiește că e fiica ta!

VICIU: E nebună! Fantezie bolnavă!

MIOARA (jumătate în glumă): Acum douăzeci de ani, erai un bărbat chipeș. Nu ar fi exclus ca... De ce ai fugit din camera dumatiale de la etaj?

VICIU: Nu-mi place la nivelul podului.

MIOARA: La nivelul podului, da' e o mică garsonieră. Camera luminoasă, baie, bucătărioară. Parcă e un pic mansardată. Ce ai ascuns acolo, de-o ții încuiată, de atâta timp? Te-ai mutat de-aici, da' camera o ții tot încuiată. Și, dacă ai locui într-o casă mai spațioasă, aș mai zice, da' ai o cameră mai mică și igrasioasă. Las la o parte că aici erai împreună cu noi. Ai fugit pur și simplu. Nimeni n-a înțeles purtarea dumatiale.

VICIU (explodează): Da' termină odată! Nu e ziua cea mai potrivită să-mi amintești toate astea!

MIOARA: Dar ce îți amintesc? Asta aș vrea să știu. Nu e ceva în legătură cu mama lui Liz?

VICIU: Ești îngrozitoare!

MIOARA (vulgar): 'Ete! Adică de ce să nu vorbesc?

VICIU: Mi-e silă de câte ori vorbim despre întâmplările astea.

MIOARA (mai vulgar): Adevăru' supără!

VICIU: Mi-e silă! Puteai să nu-mi strici ziua asta. Când ai în tine un pic de tensiune, devii vulgară! Parcă nu ești fiica mea.

MIOARA: Asta-i acum! Faci pe nobilu' în fața mea? Eu...

VICIU: Vrei să spui că tu ai învățat carte! Ești licențiat! Îți poți permite să fii vulgară!

MIOARA: Tată! Să nu mă insulti! Cu dumneata nu ne-am împăcat niciodată. În afară de dumneata, toată lumea ne stimează și ne respectă!

VICIU: Mda!

MIOARA: Să știi dumneata! (*Gata să plângă.*) N-a trăit mama. Cu ea m-aș fi împăcat.

VICIU: Nu te-ai fi împăcat... Mama ta a fost o femeie cu mult bun-simț.

MIOARA: Și eu? (*Îi smulge din mână desenul lui Liz și îl aruncă.*) Să nu-mi pui mie brezaia asta pe pereți!

VICIU (ridică desenul): Mie îmi place.

MIOARA: Mie, nu!

VICIU (serios): Ești din ce în ce mai pornită pe Liz.

MIOARA: Pentru că stă cu nasu' pe sus, de când s-a hotărât să dea la facultate. Încurajată de dumneata.

VICIU: Dacă-i fiica mea! N-ai spus că-i fiica mea? Orice părinte...

MIOARA: Înainte făcea curat, spăla vasele, când veneam acasă găseam totul pus la locu' lui. Și deodată...

VICIU: A început să învețe. Când avea puțin timp liber, făcea tot ce-i spuneai.

MIOARA: Și Dorin se pregătea, da' nu dădea atâta importanță.

VICIU (arată desenele): Uite. A lucrat în disperare.

MIOARA: La ora asta, putea să câștige bani frumoși. Pierde timpul. (*Sună telefonul, sare și răspunde.*) Alo!... Tu ești, dragă? Nu vii acasă?... Nu a telefonat. De unde să știu eu de ce? Sigur că sunt nervoasă. Stau în așteptarea asta de zece zile. Vino mai

repede. (*Închide telefonul.*) Titus nu vrea s-arate, da' e într-o tensiune și el...

VICIU: Parcă eu nu?

MIOARA: Depinde pentru cine tremuri.

VICIU: Pentru amândoi. Și tu ai fi putut să tremuri de grija ei. Ți-ai fi liniștit puțin conștiința.

MIOARA: Ce vrei să spui?

VICIU: Doar ce ai auzit. Mă tem că se apropie ziua când va trebui să vorbim deschis...

(*Ușa se deschide încet. Apare Liz. Izbucnește în plâns, se duce la pieptul bunicului, care îi mângâie părul, fără să-i spună nici un cuvânt. O sclipire scurtă de satisfacție în ochii Mioarei.*)

MIOARA (s-o împace): Lasă că aranjez la croitoria de care ți-am vorbit... (*Liz plânge mai tare, la pieptul bunicului.*) De ce plângi? Ți-am spus că n-ai șanse. (*Bunicului.*) Dumneata ești de vină, că ai încurajat-o.

VICIU: Nu mai plânge! A fost cam în pripă. Te pregătești mai bine și la anu'... Ești o fată curajoasă. Mi-ai promis că n-o să suferi, dacă nu reușești.

(*Afară, Dorin o strigă pe Mioara. Se simte imediat că a băut.*)

DORIN: Mamă! Mamă! Vino să vezi cum arată un învingător!

MIOARA (presimte nenorocirea): Nu se poate!

DORIN: Mamă!... Bunicule!... (*Bunicul deschide tereastră.*) Bunicule, am vești proaste!

VICIU: Dorin! Intră în casă!

DORIN: Nu vrei să-audă vecinii?

VICIU: Pe vecini nu-i interesează! Intră în casă!

(*Mioara privește, ca hipnotizată, ușa. Intră Dorin. E băut, dar nu beat.*)

DORIN: Am dat-o în bară, bunicule! Premiantul Dorin Dănescu a căzut cu succes.

MIOARA: Nu se poate!...

DORIN: S-a putut.

MIOARA (revoltată): I-am spus lui Titus că fără o pilă... Nu intră decât cei cu pile!

DORIN (defilează prin casă): Un, doi! Un, doi! Tam-taram-taram-tam-tam. Un, doi! Un, doi!

VICIU: Dorin! Poartă-te ca un bărbat!

MIOARA: Facem contestație! Nu se poate! Eu mă duc la minister!

VICIU: Mioara! Stăpânește-te!...

MIOARA: Îl ia în armată. Băiatu' meu, soldat?

DORIN: O să-mi stea foarte bine... Un, doi! Un, doi!

MIOARA: Scoatem un certificat medical! Ne costă ceva, da' amănăm!

VICIU: Nu știi ce vorbești...

MIOARA: Trebuia să căutăm un meditator la București... Nu intră decât cei care-și găsesc meditator un profesor chiar din facultate.

VICIU: Liz nu acuză pe nimeni. Plânge și ea, da' mocnit și cu demnitate.

DORIN: Ea plânge de bucurie! A reușit!

MIOARA (speriată): E adevărat?

LIZ (șoptit, parcă fiindu-i rușine): Da.

MIOARA: Cum ai îndrăznit?

VICIU: Ce vorbe sunt astea?

MIOARA (jipă): Nu se poate ca băiatu' meu să cadă și ea să reușească! Ipocrita! Se mai preface că plânge!

LIZ (fuge lângă Viciu. Se explică): Știam că Dorin a căzut... Am venit cu același tren.

MIOARA: Și nu mai poți tu, că n-a reușit el!

DORIN: Încetează, mamă!

MIOARA: Ce vor spune profesorii tăi?... Un dezastru! O să-mi fie rușine să mai merg la serviciu...

VICIU: Mă, femeie, doar nu e nici primul, nici ultimul candidat neadmis la un examen.

MIOARA: Băiatul meu, premiant în toate clasele!... Câți au mai absolvit liceul cu aproape zece?... Al câtelea ești? Poate aranjăm la minister, să suplimenteze locurile. Oricât costă, plătim!

DORIN (ironic): Ar trebui să suplimenteze cu aproape două sute de locuri, ca să ajungă până la mine.

MIOARA (aiurită): Nu se poate!

DORIN: Se poate! Știi ce notă am primit la fizică?

MIOARA: Ai avut numai zece.

DORIN: Doi! Nota doi!

MIOARA: Ce s-a întâmplat? Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat, că înnebunesc!

DORIN: Nu s-a întâmplat nimic deosebit. N-am știut. Am dat foaia aproape albă.

MIOARA: Cum de n-ai știut?!

DORIN: Sunt foarte slab pregătit.

MIOARA: Tu, cu zece pe linie? Și ceilalți? Mavrodin, cu opt și șapte...

DORIN: Mavrodin a intrat printre primii.

MIOARA: Înnebunesc! (*Formează un număr de telefon.*) Titus! Vino urgent acasă, că înnebunesc!... O să afli. Vino repede! (*Dă cu ochii de Liz.*) Și tu? Cine te-a băgat în facultate?

VICIU: Dacă nu încetezi, plec imediat acasă! Măine o să regreți toate vorbele astea fără nici o noimă!

MIOARA (se frânge): Dar sunt disperată! Dumneata nu înțelegi? Mă gândesc ce urmează. Armata... Doamne, Dorine, ce s-a întâmplat? Explică-mi. Tu, care știi de zece...

DORIN: Probabil că nu știi de zece, mamă. Probabil că știi de șapte... Poate chiar de doi.

MIOARA: Numai zece, an de an.

DORIN: Nu erau zece adevărați.

MIOARA: Cum poți să spui așa ceva?

VICIU (izbucnește): Îți amintești, acum un an, când Vergu i-a dat un șase? Te-ai dus la școală și ai amenințat că nu mai donezi perdele pentru cancelarie.

MIOARA: Intenționat i-a dat notă mică. A vrut să-i strice media generală.

VICIU: Nu sunt de aceeași părere. Ai profitat de sărăcia școlii și a bieților profesori și ai băgat spaima-n ei. Ora următoare, i-a dat zece. Ai știut mai bine, Dorine, când ai primit zece? (*Dorin tace.*) La facultate nu mai tremură nimeni în fața ta. Probabil că e foarte slab pregătit.

MIOARA: Ne-au mințit.

VICIU: V-au mințit. Ce medie ai obținut?

DORIN: Trei și douăzeci!

MIOARA: Dacă încep să țip, să nu vă mirați!

VICIU: Vom afla mâine câți copii cu zecele asigurat s-au întors înfrânți și vor bate pietrele orașului până la anul. Toți vor fi scutiți de armată. Părinții nu sunt fitecine. Se vor zbate să-i scape de corvoada asta.

MIOARA: Faci dumneata pronosticuri! (*Respiră adânc.*) Mă sufoc. Eu nu supraviețuiesc acestei rușini! (*Își amintește.*) Ar mai trebui să reușească și fata dactilografei lui Titus, ca să fie dezastrul complet!

VICIU: Știi ceva? Hai să facem o scurtă plimbare. Îl întâmpinăm pe Titus. Nu-mi place cum arăți.

(*Mioara îl îmbrățișează pe Dorin, plângând amar. Dorin e vizibil jenat de această scenă.*)

DORIN: Mamă!... Încetează!

MIOARA: Trebuie să facem ceva...

DORIN: Cred că suntem ridicoli.

MIOARA (își revine brusc): În fața cui? În fața ei?

DORIN: Și în fața ei.

MIOARA: Ea se duce să spele vasele și să pregătească masa!

VICIU: Mioara!

MIOARA: Am cocoloșit-o destul! Și-a ajuns scopul, e studentă, ce mai vrea?

(*Liz pleacă în bucătărie.*)

DORIN: Mamă, de ce mă pui într-o situație imposibilă?

VICIU: Să-ți fie rușine!

MIOARA: Nu știi ce mai fac.

VICIU: Te-ai învățat să comanzi. Funcția, banii te-au obișnuit să jignești ușor și nimeni să nu-ți reproșeze! Și la Dorin, la școală, ai comandat! Dorin a crescut făcând ce vrea. Îți plăcea, Dorine, când îți făceai de cap, fără să-ndržznească cineva să te pedepsească?

DORIN: Îmi plăcea! Ești mulțumit că recunosc? Îmi plăcea să fiu obraznic! Mulți dintre profesori așteaptă eșecul ăsta. Măine, când se va afla că am căzut, va fi sărbătoare în cancelarie.

VICIU (Mioarei): Ai auzit mărturisirea care explică totul.

MIOARA: Mă plâng la Inspectorat! Își bat joc de misiunea lor de profesor! Și la minister voi reclama.

VICIU: Ameninți, ameninți! Hai să-l întâmpinăm pe Titus. Te mai liniștești.

(*Mioara pleacă din cameră. Bunicul iese și el, clătănând din cap, nemulțumit. În ușa dinspre bucătărie apare Liz, cu un șorț peste rochie. Șterge o faturie.*)

DORIN: A fost un moment autocritic. Penibil și autocritic.

LIZ (sinceră): Îmi pare rău, Dorin. La anul...

DORIN (izbucnește): La anul! La anul! Și tu îmi întinzi nada asta? Vrei să mă consolezi? Doar știi că la anul voi fi soldatul Dorin Dănescu, pe câmpul de instrucție. Peste doi ani, poate. Până atunci, și bruma de matematică pe care o știi se va evapora... lei la tine cărți.

LIZ:

DORIN (râde ironic): Ai o imagine idilică despre armată. Crezi că e un fel de concediu prelungit, în care tinerii, voioși, se pregătesc intens pentru facultate. Hai să vorbim despre altceva.

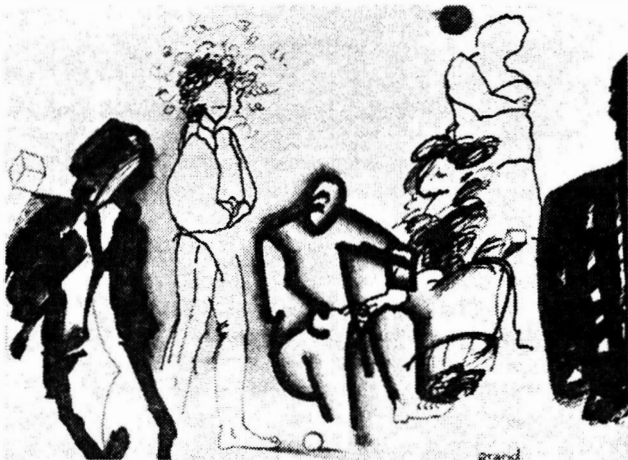
LIZ: Mai bine.

DORIN: Sunt într-o stare fără umor. N-ai nici o vină.

LIZ: Exagerezi.

DORIN: Poate. (*Scoate o țigară, o aprinde.*) Poate exagerez.

LIZ: Fumezi în casă? Vine bunicul și... N-ai fumat, până acum, în fața lui. Nici în fața unchiului.

- DORIN:** Fumez astăzi. E o zi mare, nu se vor supăra.
- LIZ:** Le dai încă un motiv de supărare.
- DORIN:** Le dau pe toate o dată și le termin.
- LIZ:** Trebuie să te liniștești și să te gândești serios ce vei face.
- DORIN:** După previziunea bunicului, dacă scap de armată, voi deveni un fel de „taie frunze la câini”, pozând în nefericit, pe străzile orașului. El a avut întotdeauna un dinte împotriva felului meu de a-mi petrece timpul. Acum are și exemplul pozitiv. Vei deveni argumentul hotărâtor în demonstrațiile lui: „Poftim, Liz a dovedit că, cine învață, reușește!”. Adevărul e că mama s-a băgat întotdeauna în viața mea.
- LIZ:** Ți vine ușor să arunci totul în cărucia altuia. Tu de ce te-ai mulțumit să profiți de dragostea ei? Tanti a greșit din dragoste...
- DORIN:** Eu din cinism, nu-i așa? (*Liz tace.*) Asta gândești. Mărturisește-ți gândul până la capăt.
- LIZ:** Pe de-o parte profiți de iubirea ei, pe de alta, o ironizezi superior. Te plasezi undeva, deasupra, când o judeci, și în interiorul ei, când profiți. Nu știai că primești note exagerate? Știai! Simțul tău de dreptate dormea liniștit.
- DORIN:** Morală în toată puterea cuvântului.
- LIZ (îi prinde palmele):** Nu te supăra!
- DORIN:** Ai și început să mă privești de sus. Până mai ieri nu ți-ai fi permis acest scurt monolog moralizator...
- LIZ:** Nu fi agresiv! Ești într-un moment greu și trebuie să hotărâști ce se cuvine să urmeze. (*Alt ton.*) Ar fi păcat, Dorin, să nu-ți valorifici inteligența...
- DORIN:** ...De nota zece, pe care o am.
- LIZ:** Renunță la ironia asta continuă! Altfel, nu putem vorbi serios. Cred că e timpul să te retragi într-un colț de cameră și să te întrebi: și acum, ce fac?
- DORIN:** Și acum, ce fac?
- LIZ:** Stai gol în fața ta și privește-te fără menajamente. Important este ca discuția să fie foarte sinceră. Șă nu mai arunci vina pe nimeni.
- DORIN:** Nu ești deloc dispusă să mă menajezi.
- LIZ:** Să înțelegi că, de-acum, ceilalți nu se vor mai simți obligați să-ți caute-n coarne.
- DORIN (ironic):** Și tu mi-ai căutat în coarne?
- LIZ:** Chiar și eu am făcut-o... Dar, cu mine, era mai simplu. Eu am, în casa asta, o condiție specială. Am fost bucuroasă că sunt tolerată, ca un fel de menajeră. Nu mi s-a părut o nedreptate. Dimpotrivă, îi sunt recunoscătoare mamei tale că mi-a dat posibilitatea să învăț. Era firesc să răsplătesc gestul ei. (*O dă pe glumă.*) Cu prilejul ăsta, am învățat să gătesc. Viitorul meu soț îi va fi recunoscător.
- DORIN:** Viitorul tău soț?! Te-ai gândit vreodată să te măriți?!
- LIZ:** De ce nu? Și de ce te miri?
- DORIN:** Nu știu de ce, dar mi se părea că e ultimul gând care te-ar putea preocupa.
- LIZ:** Nu există femeie care să nu se gândească la viitoarea ei familie.
- DORIN:** Eu cunosc mai multe cărora nu le trece prin cap așa ceva.
- LIZ:** Bravează. Și cea mai zăpăcită, cu viața cea mai dezordonată, în adâncul sufletului visează un bărbat proprietate personală. De mici, de când citim basmul cu Făt-Frumos, visăm asta. Probabil că primul ideal de bărbat este chiar Făt-Frumos venind călare pe un cal alb, hrănit cu jar...
- DORIN:** Și tu l-ai iubit pe Făt-Frumos?
- LIZ:** Din dragoste pentru el, am citit unele basme de zeci de ori... Prima mea încercare de a schița un portret – a fost al lui. Mi-l imaginam ca pe tata.
- DORIN:** Mi-ai mărturisit că nu ți-l mai amintești. Erai prea mică, la dispariția lui...
- LIZ:** Nu m-am exprimat bine. Mi-l imaginam pe tata ca pe Făt-Frumos! Într-o carte de povești l-am văzut pe Făt-Frumos... și nu l-am mai uitat. (*Zâmbește reținut.*) A fost cel mai frumos Făt-Frumos pe care l-am văzut în viața mea.
- DORIN:** Te descopăr într-o ipostază inedită.
- LIZ:** Tanti Mioara, unchiul Titus, chiar bunicul Viciu au ocolit întotdeauna să-mi vorbească despre tata. Și despre mama.
- DORIN:** Cred că nu știu mare lucru. Un accident nenorocit, în care au dispărut. Ia uite ce discutăm! E prima dată când vorbim și altceva decât strictul necesar.
- LIZ:** Îmi cereai de mâncare, să-ți calc pantalonii (*glumește*), să-ți scriu lucrările la limba română și să-ți desenez hărțile la geografie. Apoi, venea July, vâ încuiai în camera ta, ascultați muzică... Între timp eu spălam vasele, îmi făceam lecțiile și plecam la școală. Ai căzut pe gânduri? Iar te gândești la...
- DORIN:** La altceva mă gândesc. Am fost cam măgar cu tine, nu-i așa?
- LIZ:** Te purtai normal... Știi că o invidiam pe July?
- DORIN:** De ce?
- LIZ:** E foarte frumoasă. Degajă o siguranță de sine care mă impresionează. (*Pronunță fonetic.*) Eu nu voi fi niciodată o lady. De ce mă privești așa? Vrei să vezi dacă pot fi o lady?
- DORIN:** Poți să fii o lady. (*A pronunțat și el fonetic.*) Și încă ce lady! Lady Hamilton! Lady Albu! Chiar îmi place. Lady Shirley! Lady Albu!
- LIZ:** Începi să mă convingi.
- DORIN:** Și mai vreau să te conving de încă ceva.
- LIZ:** Nu e prea mult pentru astăzi?
- DORIN:** Prea mult în raport cu ce?
- LIZ:** Cu ziua de ieri.
- DORIN:** Te asigur că nu. Ei bine, stimate lady Albu, vreau să vă comunic ceva foarte important: dispuneți de o pereche de ochi de o luminozitate aparte.
- LIZ:** Adevărate vitralii.
- DORIN:** Ai găsit comparația ideală. Dă-mi o comparație și pentru o gură perfect desenată.
- LIZ:** O dată nimerește omul obișnuit o comparație ideală. Pentru restul, adresează-te unui poet. Poeții au la îndemână comparații din toate regnurile.
- DORIN (minunându-se teatral):** Doamne, am fost orb! Nu te-am văzut, nu te-am auzit.
- LIZ:** Orb și surd, deci.
- DORIN:** Orb, și surd, și prost sadea. N-am fost în stare să descopăr cât ești de spirituală. De unde atâta spirit?
- LIZ:** Din bucătărie, când spăl vasele. (*Realizează că s-au luat cu voșba.*) Vai! Acum vine tanti și n-am așezat masa. Ți-e foame? Să-ți dau o gustare, până la masă?
- DORIN:** Nu. Astăzi, nu. Astăzi servesc eu.
- LIZ:** O zi pe an, stăpâni serveau sclavii la masă.
- DORIN:** Eu servesc în semn de umilință perpetuă. (*O așază la masă, Liz acceptă jocul, el întinde fața de masă, farfuriile etc., apoi așteaptă, cu șervetul pe braț, ca un chelner.*) Să vă spun meniul?
- LIZ:** Ceva ușor.
- DORIN:** Pentru început, alegeți: șuncă de Praga, mușchi țigănesc, batog, icre de Mancuria.
- LIZ:** Numai șuncă.
- DORIN:** Am notat. Supă de pasăre, supă de vită, ciorbă țărănească, ciorbă de perișoare...
- LIZ:** Treci peste ciorbe!
- DORIN:** Un grătar de vită? Un antricot?

LIZ: Un mușchi de vită în sânge.
DORIN: La mușchiul în sânge, o Fetească regală?
LIZ: Neapărat Fetească!

(Dorin iese spre bucătărie. Liz așteaptă, amuzată. El revine cu o farfurie cu șuncă de Praga și o sticlă de vin. În clipa asta, intră Mioara. Îl vede pe Dorin servind, cu șervetul pe braț, și i se face rău.)

MIOARA: Dorine! Mi-e rău! *(Își revine brusc.)* Vrei să-l umilești? Nu mai ai nici un pic de rușine?

DORIN: Mamă! Ești ridicolă!

MIOARA *(strigă):* Tată! Vino să vezi ce n-ai mai văzut.

DORIN: Nu te grăbi, bunicule, că te aștept. *(Liz vrea să se ridice.)* Rămâneți pe loc, lady Albu!

(Intră Bunicul.)

MIOARA: Poftim, tată, nepotul tău a ajuns chelner și o servește pe lady Albu!

VICIU *(amuzat):* Ar fi un semn că s-a hotărât să se schimbe.

DORIN: Primul semn de umilință.

MIOARA: Umilință? În fața ei? *(Aspru.)* Domnișoară, servește masa!

DORIN *(o oprește pe Liz):* Nu vezi, mamă, că astăzi servesc eu?

VICIU *(intră în joc, se așază la masă):* Lasă-l, dragă! Chelneria e o meserie bănoasă. Mai întâi îmi aduci o țuică! Eu sunt de modă veche, încep masa cu o țarie.

DORIN: Cum doriți. *(Așază în fața lui Liz șunca.)* Altceva?

VICIU: După o țuică bună... tot o țuică bună. Eu sunt de modă veche, încep masa cu două țuici.

DORIN: Și după țuica a doua?

VICIU: O aduci pe a treia! Eu sunt de modă veche, încep masa cu trei țuici.

DORIN: Vineee! Trei țuici la domnu'...

(Iese.)

MIOARA: Bravo, tată! Nu înțelegi ce se petrece cu el? Du-te la bucătărie! Am de vorbit ceva cu tata!

(Alungată de tonul răstăit, Liz fuge în bucătărie.)

VICIU: Mocnește-n tine o ură de muiere proastă!

MIOARA: Insultă-mă! A reușit la facultate și, gata, îi căutați toți în coarne? Pentru mine a rămas tot copilul pe care l-am crescut din milă!

VICIU *(revoltat):* Tu cine ești, fata mea? Din ce neam nobil te tragi? Că eu, taică-tău, n-am sânge albastru în vinele mele. Eu sunt un copil de țaran, venit să-și caute pâinea la oraș. Jumătate țaran, jumătate orașean.

MIOARA: Jumătate activist! Nu te mai lăuda că ești de la țară!

VICIU: Am fost și activist! Da' nu mi-am pierdut capu! Tu, cum te-ai văzut un pic de director, cu trei prăjini nu-ți ajung oamenii nasul. Cel puțin acum, de când nu mai ești director, ci manager, te dai cucoană mare de oraș. Dacă ar scoateăștia titluri de noblețe la vânzare, ai da milioane pe el!

MIOARA: Eu m-am născut la oraș...

VICIU: Întâmplător te-ai născut la oraș.

MIOARA: Și dumitale îți face mare plăcere să-mi amintești.

VICIU: Cred că e foarte bine să-ți amintesc!

MIOARA: Ce vrei dumneata acum, de-mi spui toate astea?

VICIU: E timpul să ne spălăm rufele în familie și să ne spunem și ce nu ne place! Bani v-au sucit mințile, și ție, și lui Titus. Am doi manageri în familie! Unul e și proprietar, om de afaceri pe cont propriu! Să nu spargă buba într-o zi.

MIOARA: Nu sunt destul de supărată? Îmi faci și dumneata rechizitoriul asta?

VICIU: Așa se-ntâmplă. Aparent toate merg bine, până când „ceva” dezvăluie adevărul.

MIOARA: Care adevăr te supără pe dumneata?

VICIU: Adevărul că Dorin este victima voastră! Are toate metehnele unui copil de ștab. Ați făcut tot ce-ați putut, ca să-i băgați asta-n cap!

MIOARA: M-am zbatut ca o leoaică, să-i fac un viitor!

VICIU: Te-ai obișnuit cu prea mult bine, fata mea! N-au trecut nici doi ani de la „revoluția” asta, și te-ai trezit pe cap cu toate bunătățile lumii! Ești o femeie norocoasă! Când erai de vârsta lui Dorin, ai profitat din plin că eram activist.

MIOARA: Nu e cazul să te lauzi cu asta.

VICIU: Acum nu-ți cade bine. Pe-atunci, țineai originea socială prinsă-n piept. „Tata e activist!” Privilegiile nu te ocoleau.

MIOARA: Știi că am învățat bine.

VICIU: Au mai învățat și alții! Tu ai pornit în viață cu avantajul oferit de funcția mea. Acum, mi-ai interzis să trec pe la tine, pe la fabrică. Știu oamenii ce-am fost.

MIOARA: Nu de-asta! Mai știu că ți-ai dat brusc demisia și ai cerut să treci simplu muncitor!

VICIU: Tu aveai, deja, sacii-n căruță, când m-am retras eu! Și nici cu originea de simplu muncitor nu era chiar rău!

MIOARA: După ce ți-ai dat demisia, a trebuit să scriu zeci de explicații! Nici până astăzi nu înțeleg ce s-a întâmplat! Poate din cauza lui Liz! Voi ai să ai timp mai mult pentru ea? N-a ieșit degeaba fum, când s-a auzit că e fiica ta! Și de-asta n-o pot suferi!

VICIU: Uii că suntem vinovați în fața copilului ăsta?

MIOARA: Noi, vinovați? Ce te-a apucat, tată?

VICIU: Ți-am spus asta pentru că sunt sigur că n-ai de gând s-o ajuti.

MIOARA: Ar fi culmea! Băiutul meu la armată, și eu să întrețin în facultate o străină!

VICIU: În fața căreia te simți vinovată.

MIOARA: Asta numai în capul dumitale! Și refuz să vorbesc mai mult! *(Spre bucătărie.)* Liz! Așază masa!

VICIU: Astăzi, nu! Este sărbătoarea ei!

(Liz apare în ușă.)

MIOARA *(poruncitor):* Așază masa!

VICIU *(o oprește):* Nu! Mergi la mine! Cât timp vei mai rămâne în orașul ăsta, locuiești la mine! Strânge-ți lucrurile!

LIZ *(șovăind):* Bunicule... Te superi, dacă nu merg? Nu cred că tanti Mioara a vrut să mă jignească. Și... chiar dacă a vrut, e într-o stare pe care-o-nțeleg! Acum poate să fie și nedreaptă. Așez masa de-atâția ani... Îl aștept și pe unchiul Titus. Vreau să-i mulțumesc.

VICIU: Atunci, rămân și eu! *(Mioara începe să plângă. Liz pleacă la bucătărie.)* E bine că plângi, fata mea. Când ești prea sigur de tine și crezi că viața nu te mai poate lovi din nici o parte, atunci primești o lecție. Ai oarecare putere, toți îți suflă-n ciorbă, dreptatea ți se pare o ofensă când se răsfrânge asupra ta.

MIOARA: Dumneata, de când mă știu, mi-ai ținut predici.

VICIU: Predici ține popa. Eu te povățuiesc.

MIOARA: Nu mai ai ședințe în care să vorbești, și ne iei pe noi la refec. Din când în când, țâșnește activistul din dumneata.

VICIU: Când ai terminat facultatea și ai avut prioritate la repartizare, cu ce te-ai lăudat, fiica mea? „Sunt fiică de activist!” Și ai avut câștig de cauză! Când ai fost numită directoare, te-ai bătut cu pumnul-n piept că ești fiica mea. Știi cine s-ar fi convenit să fie în locul tău. El nu avea un tată proptea, ca tine, și-a rămas doar șef de secție.

MIOARA: Tată, chiar vrei să mă strivești? Nu-mi ajunge câte-am pățit azi?

(Izbuște iar în plâns și iese spre dormitor. Bunicul se plimbă prin cameră, pe gânduri. Dorin își aprinde o țigară și tumează. Viciu îl vede, ar

vrea să-i spună ceva, renunță. În ușă apare Titus, bănuind nenorocirea. Dorin stinge, totuși, țigara.)

TITUS: Ce s-a întâmplat? (*Viciu ridică din umeri.*) Nu înțeleg! (*Lui Dorin.*) Ce s-a întâmplat? Un ghinion ca ăsta...

DORIN: Nu știu carte. ăsta a fost ghinionul!

TITUS: Cum nu știi carte? Cum nu știi carte?

DORIN: Nu știu.

TITUS: Dacă nici premiantul clasei nu știe carte, cine știe?

VICIU: Cei care n-au fost ținuți de chică deasupra celorlalți.

DORIN: Pe mine m-ați ținut așa (*se prinde de păr, se trage în sus*), tot timpul deasupra. La facultate n-a mai avut cine să mă tragă în sus... (*Întâmpină.*) Te rog să nu mai adaugi nimic încurajator, a spus mama tot. Astăzi vreau să aud numai adevăruri neplăcute. Să-ți ștergi pantofii cu mine. La vârsta mea, îmi permit un moment de sinceritate. Probabil că nu s-a consumat toată cantitatea de bun-simț primită de la mama natură. Ceva, pe fundul oalei, a mai rămas. Măine s-ar putea să revin și să te rog să faci ceva, ca să scap de armată.

(*În ușă apare Liz, plânsă.*)

TITUS (*o vede*): Și tu ai căzut?

DORIN: Ea plânge de eșecul meu. Liz e studentă. A reușit.

TITUS (*sincer uimit, dar nu rău*): Ce spui?! (*Lui Dorin.*) Într-adevăr, nu meriți să auzi nici un cuvânt de compătimire...

DORIN: Ai pornit bine, dă-i înainte!

TITUS: Nu e cazul să mai fii la fel de obraznic. Ce ți-a lipsit, ca să înveți? Nimic! Și lapte de pasăre ai avut! Toți te-au cocoloșit!

(*Intră Mioara, aude ultimele lui cuvinte.*)

MIOARA: Profesorii sunt de vină! Incredibil! Dau note mari ca să scape de răspundere. Își bat joc de învățământ!

VICIU: Fetița asta n-a învățat cu aceiași profesori?

MIOARA: Pe mine m-au mințit!

VICIU: Păi, asta e, fata mea: de ce te-au mințit? Ia du-te în dormitor, culcă-te cu fața-n sus și întreabă-te în liniște: de ce m-au mințit profesorii? Dacă nu reușești să-ți răspunzi singură, cheamă-l pe Titus lângă tine și puneți-vă amândoi această întrebare. Poate că el știe răspunsul.

MIOARA: Spui toate astea cu o plăcere diabolică. Îți dai drumul rar la gură, dar și când îți dai, vrei să distrugi totul, fără nici o urmă de milă.

VICIU: Vorbesc rar, pentru că nu vin prea des pe-aici. Am observat că nu-ți face plăcere să mă vezi și, mai ales, să mă auzi. Așa că prefer să stau singur cuc, în cămăruța mea, și să nu trec pe la voi. De acum, să fii liniștită, n-o să mă mai auzi multă vreme. Ce am avut de spus, am spus. Și dacă mi-am golit traista de vorbe, plec. Venisem să mă bucur de victoria nepotului meu. Să nu crezi că mi-a fost ușor. Nu sufăr mai puțin ca tine, că nepotu-meu n-a pornit pe drumul cel drept... Măine, în parc, o să-mi roșească obrazii, când ceilalți pensionari mă vor întreba ce-a făcut Dorin la facultate. Unii se vor lăuda cu nepoții lor; eu voi tăcea mâlc. (*Lui Liz.*) Nu mai rămân, măi fată. (*O sărută.*) Știi unde stau. Dacă vrei să-mi ții tovarășie, până când pleci la facultate, poți veni oricând. La revedere!

(*Iese. Toți rămân tăcuți. Mioara izbucnește în plâns și fuge în dormitor. Titus o urmează. Rămân Dorin și Liz.*)

DORIN: Un adevărat război.

LIZ: Du-te după bunicul! Nu-l lăsa singur, într-o zi ca asta. Să nu crezi că suferă mai puțin.

DORIN: E îngrozitor de cicălit.

LIZ: Cheamă-l înapoi! El mai temperează ciocnirile!

DORIN: Poate că ar fi mai bine să pleci, un timp, la el, până se mai limpezește atmosfera de-aici. Din partea mamei, s-ar putea să mai auzi cuvinte neplăcute.

LIZ: Ea suferă cel mai tare.

DORIN: Suferă la fel de tare dacă nu-și găsește o pereche de pantofi care să-i placă, sau dacă n-am intrat eu la facultate.

LIZ: Ești nerecunoscător.

DORIN: Sigur că sunt! De la ea mi se trag toate. A fost tot timpul „leoaica” familiei. S-a zbatut, a băgat spaima-n toți! Acum „leoaica” își linge rănille.

LIZ: Te scuturi de orice vină. Vinovații sunt mama, tata, profesorii, Papa de la Roma, numai la tine nu te gândești.

DORIN: Mă gândesc și nu-mi convine. Sunt convins că nu mai pot schimba direcția.

LIZ: Ți-ai pierdut busola?

DORIN: E mai plăcut pe drumul greșit. O schimbare atrage după sine multe schimbări, și nu mă simt în stare să le-nfrunt pe toate...

Una e să înțelegi, alta să vrei, și alta să poți. Până acum, a fost foarte bine. O viață dulce, plăcută, comodă, în stima fie și aparentă a oamenilor. E de preferat uneia care începe cu trezitul dimineața, bărbieritul în fugă și goana după tramvai. Și pe mine mă revoltă, câteodată, felul meu de a supraviețui, dar e atât de comod... Prefer, din când în când, o „revoltă interioară”, ca acum, decât viața de fiecare zi pe care ți-am descris-o. Sunt cam cinic, nu? Poți să mă repezi. Ești studentă, sunt un pârlit de absolvent de liceu, debusolat. Rata! Dacă n-ar fi tata și mama, aș ajunge vânzător într-un butic. La S.R.L.-ul tatei nu m-aș duce. Ar trebui să suport zilnic măcar o înțelepciune despre cum să ne trăim viața.

LIZ: Primele semne ale complexelor care vor veni.

DORIN: Le voi sugruma. Voi privi lumea de sus, îi voi ironiza pe toți, începând chiar cu iubiiții mei părinți. Voi deveni „ăla căruia-i pute totul”. Cu alte cuvinte, „un caz”.

LIZ: Cât timp îți vei permite să te porți așa?

DORIN: Atâta timp cât mă vor ține babacii departe de muncă! (*Râde.*) Degeaba dispui de parale, dacă nu are cine să ți le toace!

LIZ: Pozezi.

DORIN: Ești înclinată să mă vezi mai grozav decât sunt. De-aia te-ai îndrăgostit de mine. Până astăzi, n-ai fi îndrăznit să recunoști.

LIZ: Astăzi... recunosc.

DORIN: Eram atât de porc, încât glumeam cu băieții pe seama sentimentelor tale.

LIZ: V-am surprins, de câteva ori.

DORIN: Te-ai supărat?

LIZ: Credeam că ești îndreptățit să te amuzi. Știam cine sunt, ce obligații am față de tanti. Aveam sentimentul slujnicei care se îndrăgostește de boier.

DORIN: De „boierul” clasei muncitoare! Astăzi, „boierul” milionar! Fiul fabricantului de mobilă stil!

LIZ: Ne-am luat cu vorba și-am uitat. Fugi după bunicul! Te rog!

DORIN: Fiind prima rugămintă, n-o pot refuza!

(*Iese. Liz așază masa. Sună cineva. Liz iese. Revine cu o călugăriță în jur de 65 de ani. Aceasta vorbește cu accent străin, având, din când în când, ezitări la unele cuvinte.*)

LIZ: Poftiți! Îl chem imediat pe unchiul meu.

DORY: Poți să-mi spui cine locuiește aici?

LIZ: Familia Dănescu...

DORY (*privește în jur, camera*): Poate că nu mai este nevoie să-l deranjezi pe unchiul dumitale... Caut altă familie... (*Obosită.*) Stau, totuși, câteva minute...

LIZ: Nu vă simțiți bine?
DORY: Aș bea un pahar cu apă.
LIZ (îi aduce): Poftim.
DORY: Mulțumesc... Nu-ți cunosc numele.
LIZ: Liz!
DORY: Liz!... (Înghite o pastilă.) Am avut o zi foarte grea. Avionul mă obosește...
LIZ: Veniți de departe?
DORY (pe gânduri): De foarte departe. Probabil că ai vreo șaptesprezece ani.
LIZ: Optsprezece... Vă simțiți mai bine?
DORY: Puțin mai bine... Deranjez o mică petrecere?
LIZ (privește masa): S-a pregătit o mică petrecere, dar n-o deranjați...
DORY: Ești sărbătorită? Ai o stare de sărbătoare...
LIZ: Se vede? Am reușit la facultate... La Institutul de Arte Plastice...
DORY: Bravo! Soțul meu picta... Nu fi surprinsă! M-am călugărit după ce l-am pierdut pe el. A fost medic... Chirurg. Chirurgia este o profesie care cere o concentrare maximă. Cred că mai toți chirurgii au un hobby care-i relaxează... Venea acasă și, când n-avea alt subiect, mă așeza pe scaun și-i pozam. Era cu zece ani mai în vârstă și mă răsfăța. Cred că mi-a făcut peste douăzeci de portrete.
LIZ: Trebuie să fie interesantă o casă cu douăzeci de portrete...
DORY: Nu mai am nici unul...
LIZ: Măcar unul să fi păstrat.
DORY: În chilia mea am un singur „portret”, o icoană. S-ar putea ca un portret al meu să mai fie... într-o casă în care am locuit... A încercat un fel de frescă... într-o cameră pe care-o socotea atelierul lui... O cameră la mansardă, luminoasă... (Se uită iar în jur.) E o casă încăpătoare... cu mobilă frumoasă, austriacă...
LIZ: Vă pricepeți!... (Îi vede pe fereastră pe Viciu și pe Dorin.) Vine bunicul Viciu! S-ar putea să vă spună ceva despre familia pe care o căutați...

(Întră Viciu și Dorin; sunt surprinși de prezența călugăriței.)

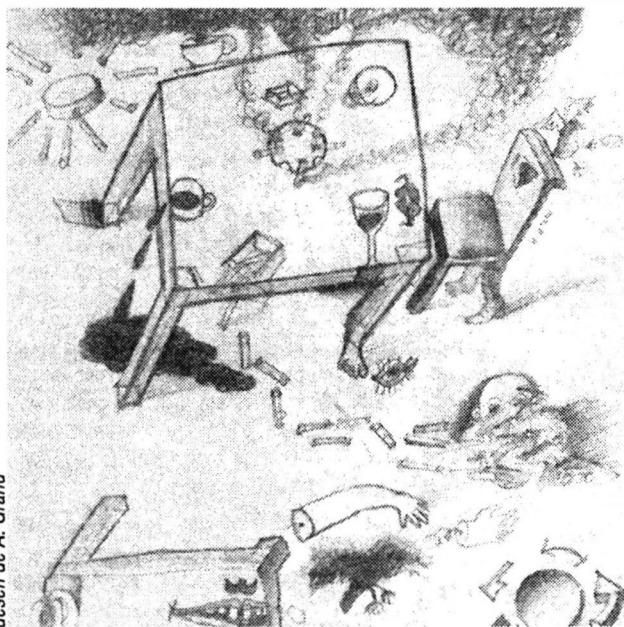
VICIU: Bună ziua!
DORY (îi privește, parcă încercând să-l recunoască): Bună ziua!
LIZ: Dumneaei caută pe cineva. A sosit din străinătate...

(Viciu își toarnă un pahar cu apă, e cu spatele la Dory.)

DORY: Familia Adam!
LIZ: Bunicule! Pe dumneata!
DORY: Dumneavoastră sunteți?
VICIU (se întoarce spre ea, mascându-și emoția): Eu...
DORY: Vreau să vă transmit ceva, de la un prieten din străinătate. Nu semănați cu descrierea făcută... E și firesc... Nu v-a văzut de peste patruzeci de ani!...
DORIN: Patruzeci de ani! Am văzut o fotografie. Nici eu nu l-aș fi recunoscut...
VICIU (tinerilor): Ne lăsați singuri, să primesc mesajul?
DORIN: Hai în bucătărie, Liz! Azi gătim împreună!

(Liz și Dorin ies. Viciu e copleșit. Și femeia pare cucerită de emoție.)

DORY: Ne-am schimbat amândoi, domnule Adam... (Viciu tace.) Nu credeam că ne vom mai întâlni... M-ai crezut moartă?
VICIU: Nu... După revoluția din '89, mi-a fost frică de întâlnirea asta!
DORY: Ce te speria?
VICIU: Vinovăția!
DORY (îndurerată): O, Doamne, de ce-ai făcut-o? (Viciu tace.) De ce?
VICIU: Mi-era teamă de întâlnirea asta, dar o doream... Pe măsură ce am înaintat în vârstă, o doream mai mult... Am făcut unele

desen de A. Grand

încercări să vă gădesc... Trebuia să mă eliberez! Mă temeam că vine ultima zi și nu m-am mărturisit.
DORY: Mai îmi dai puțină apă, te rog? (Ei îi dă.) Și eu mă temeam că voi pleca, fără să știu sigur cine a făcut-o... În clipa când ai dat cu ochii de mine, am știut că tu.
VICIU: Eu...
DORY: Te-ai chinuit în acești patruzeci de ani!
VICIU: Liz m-a făcut să simt că mă răscumpăr...
DORY: Liz?
VICIU (greu): E fiica Emmei. Nepoata dumitale.
DORY: Doamne, ce nepoată frumoasă am! Am simțit o neliniște când am dat cu ochii de ea, dar mi-a vorbit despre unchiul, despre bunicul... Și numele Dănescu m-a derutat.
VICIU: Dănescu e ginerele meu... S-o chem pe Liz...
DORY: Nu! Încă nu. Întâi să lămuresc tot ce a fost atunci... (Ei tace.) Știu că ți-e greu. Sunt pregătită să aud orice. Dumnezeu mi-a dat destinul pe care l-am avut, n-am voie să mă revolt împotriva lui! În veșmântul ăsta, nu pot urî!
VICIU: Eram prea tânăr ca să știu ce se-ntâmplă în jurul meu... (D privește în ochi.) Credeam!... Am fost adus de la țară, am fost băgat în câteva școli, m-au pregătit să devin un bun activist... Când mi s-a repartizat camera de la mansardă, mi s-a atras atenția că aici, jos, locuiește un burghez... Fiu de boier... Un dușman de clasă...
DORY: În noaptea aceea...
VICIU: În noaptea aceea, am simțit aici, jos, o agitație neobișnuită... l-am văzut pe cei doi care aduceau un rănit... și pe soțul dumitale, îmbrăcat în halatul alb de medic, nu în halatul de casă, obișnuit. Au intrat în cabinet (arată), în camera aia. Rănitul a țipat de câteva ori... Peste cel mult o oră, au plecat, cel rănit era bandajat... Afară îi aștepta o mașină... Eram sigur că a operat un fugar. Un urmărit. Vă amintiți ce atmosferă era atunci, prin '952... A doua zi, i-am mărturisit șefului meu și el... el a anunțat mai departe... Noaptea următoare l-au ridicat pe domnul doctor... Drept recompensă (ezită), mai târziu, mi s-a repartizat mie apartamentul și dumneata ai fost mutată la mansardă, în locul meu. Nu ați bănuț că eu...
DORY: Am bănuț, dar se putea afla din atâtea locuri! Te purtai frumos cu mine și cu fetița mea...

VICIU: M-am dezmeticit noaptea următoare, când am văzut cum l-au aruncat pe doctor în dubă și am auzit țipetele dumitale și ale fetiței... Am stat, până la ziuă, cu urechea lipită de dușumea. Vă auzeam plângând... Să nu credeți că am făcut-o ca să iau eu apartamentul! M-am întrebat de multe ori dacă nu cumva invidia m-a făcut să părăsc. Sufletul meu fusese otrăvit în școlile prin care trecusem. Fiecare turnase în el câte o picătură de ură... Eram convins că *trebuie* să vă urăsc. Soțul dumitale era îngăduitor cu mine. Mi-a operat o unghie încarnată... Mi-am amintit de multe ori, de-atunci, gluma lui: „Nu mai bate atâta drumurile, domnule Adam, că ți se încarnează și la piciorul celălalt!”. Era singurul care mi se adresa cu „domnule”!

DORY: Și Emma?

VICIU: Fiica dumitale, când ai căzut grav bolnavă și te-au răscumpărat prietenii din străinătate, era în clasa a IV-a. V-au dus cu mașinile Salvării la aeroport... Mi-ai spus: „Ai grijă de fetița mea! Te rog!”

DORY: Am zăcut aproape jumătate de an. A fost imposibil să obțin și plecarea ei... V-am scris de mai multe ori, nu mi-ai răspuns...

VICIU: N-am primit nici o scrisoare... Emma a crescut împreună cu fata mea. Cu originea ei socială, n-a terminat decât liceul și s-a măritat... Au locuit mulți ani sus, în mansardă. Soțul ei, un bărbat vorbăreț, fusese avocat. După ce s-a însurat cu Emma, și-a stricat dosarul, l-au scos din barou. A fost câțiva ani juristconsult, la o mică întreprindere, pe la marginea orașului... N-o duceau prea bine, dintr-o singură leafă... Emma era fragilă, a stat tot timpul acasă, cu fetița... Cu Liz... Aproape că i-am întreținut. Într-o dimineață, m-am trezit cu Securitatea la poartă... Noaptea încercase să fugă, împreună cu un prieten, pilot. Fuseseră toți trei împușcați lângă avion. Vă jur că nu i-am trădat eu. Poate mă bănuși... I-am spus ginerelui meu, care locuia aici: „Să vezi că mă vor bănuși tot pe mine!” Pe Liz o iubesc tot atât de mult cât îl iubesc pe nepotul meu. Aș vrea să trăiesc până la prima ei expoziție, deși, acum, dacă ai venit dumneata, și va afla adevărul, și mă va urî!...

OORY: Acum te iubește. Am simțit asta după felul cum te-a primit...

VICIU: Oricum, trebuie să-i spunem adevărul...

DORY: Adevărul, acum, i-ar întuneca sufletul. Și eu nu mai pot face nimic pentru ea... N-o pot ține în chilă mea, nu sunt bogată, și-ar rata șansa studiilor... Și, mai ales, i-aș zdruncina încrederea-n oameni. Toate astea trebuie să rămână acoperite de timp. Judecata va avea loc acolo unde mergem toți să dăm seama de faptele noastre... Mă voi ruga pentru sufletul tău! (*Viciu e copleșit, ochii îi lucesc.*) Te-am iertat!

VICIU: De patruzeci de ani port în suflet o crimă pe care copilul de la țară care am fost n-ar fi comis-o! O să mor mai ușor... doamnă Dory.

DORY: Nu-mi spune „doamnă Dory”. Sunt maica Ecaterina... Dory te-ar fi urît... ar fi cerut pedeapsa ta... A fost prea multă ură între noi... Roagă-te și închină-te pentru iertare. Eu, în curând, voi fi în fața Judecății Celei Mari! Mai am de trăit câteva luni. Liz, oricum, ar rămâne singură și-n văltoarea unei lumi care și-a pierdut echilibrul... Promite-mi că vei avea grijă de ea!

VICIU: O iubesc!

DORY: Voi pleca mai liniștită. Pot să merg în camera de la mansardă?

VICIU: Portretul este acolo, pe tencuială... N-a mai intrat, de mulți ani, nimeni, în camera aia... Eu nu l-am mai suportat și m-am mutat... N-am îndrăznit să-l stric...

DORY: Va trebui să-l strici acum, dar numai zece centimetri din partea de jos. Partea de jos acoperă o cărămidă, care se scoate. În spatele ei sunt actele casei și câteva obiecte de valoare... Am

încredere că le vei vinde treptat și îi vei asigura lui Liz toate cheltuielile, până când își va termina studiile. Liz nu trebuie să știe cine este maica Ecaterina... E timpul să plec!

VICIU: Nu mergi până sus?

DORY: Nu. Nu mai este portretul meu! Cândva, peste ani, să i-l arăți lui Liz și să-i spuicine este...

(*Intră Liz și Dorin, cu câte un platou plin de bunătăți.*)

DORIN: Am venit prea repede?

DORY: Nu... ați sosit la timp! Nu voiam să plec fără să spun la revedere... (*la capul lui Liz în palme, o privește, o sărută pe amândoi obraji, îi face semnul crucii.*) Dumnezeu să te binecuvânteze, fetița mea! Astăzi e o zi atât de mare pentru tine, încât nu merită nimic să-ți întunece bucuria!

(*Pleacă repede.*)

LIZ (*poate presimțind ceva*): Cine este, bunicule?

VICIU (*după un timp*): O maică. Maica Ecaterina. Am cunoscut-o demult... la mânăstire.

LIZ: Maica Ecaterina?!

VICIU: Sunt foarte bucuroși că a apucat să te binecuvânteze...

OORIN (*glumă nepotrivită, dar care sparge atmosfera*): Sper că nu s-a călugărit din cauza dumitale! (*Liz își schimbă starea, zâmbește.*) Mama zice că ai fost chipeș în tinerețe...

LIZ: Și acum nu e? Am să-i fac un portret!

(*Apare July. De aceeași vârstă cu Dorin și Liz, îmbrăcată cu gust. Frumoasă. Din prag, începe să râdă cu poftă.*)

JULY: Ai dat-o și tu în bară? (*Râde.*) Am fost la Mihai, doliu și la el... (*Râde.*) Ai tăi, catran, nu-i așa? Armata!... (*Defilează.*) Tumor-turum-turum-tum-tum! Venim să vă vedem... (*Își dă seama că Dorin are altă stare.*) Ți-au făcut hai mare?... Ce vor? Unii intră, alții nu. Loterie! Eu le-am spus: „Ce vină am eu că n-am tras lozul câștigător? Dacă-mi pica un subiect din prima parte a cărții, pe cuvânt că intram”. Tata a băguit ceva și s-a resemnat, da' mama e acrăă!

(*Intră Mioara, a auzit-o pe July.*)

MIOARA: July! (*O îmbrățișează. July se uită la Dorin, care îi face semn s-o lase în pace.*) July! Ai auzit?

JULY (*poză gravă*): A avut ghinion.

(*Liz iese din cameră.*)

MIOARA: Profesorii sunt de vină! (*Își amintește că și July a candidat.*) Tu ce-ai făcut?

JULY (*arătând*): Băldăbâc! La fund!

MIOARA: Extraordinar! Toți copiii de familie bună au căzut!

(*Intră Titus.*)

JULY: Bună ziua.

MIOARA: I-am spus de mult lui Titus că trebuia să ne mutăm în Capitală. Ne făceam alte relații. Aproape toți copiii din Capitală intră în facultăți. Și noi ne zbatem aici...

TITUS: Tu ai o idee fixă cu plecatul în Capitală.

MIOARA: Vezi ce-am pățit? Măine mă duc la Inspectorat! Te rog să-i telefonezi lui Rănceanu că trec pe la el.

TITUS: De ce să-i telefonez?

MIOARA: Față de tine, e mai îndatorat. Să facă și el ceva pentru noi.

TITUS: Ce să facă? Ce să mai facă?

MIOARA: Măcar să mă răzbun pe-ăla de fizică! Mi-a garantat că Dorin știe de zece...

TITUS: Cât ai luat la fizică?

DORIN: Doi... Dar tot ce face mama acum nu mai are nici un rost.

TITUS: Asta spun și eu. Cel mai urgent lucru este să amânăm armata. Asta, da...

JULLY: Cu armata aranjează tata. S-a împrietenit, în Parlament, chiar cu fratele unui ștab mare de la Ministerul Armatei, sau cum îi zice...

MIOARA: Bravo, Jully! (*O sărută.*) Nu știu cum de nu m-am gândit la domnul deputat, că doar n-avem o sută-n oraș! Și, dacă-i așa, cred că a sosit timpul să vorbim serios despre voi doi!

CORTINA

Partea a II-a

Tabloul 3

(Același decor. Înainte de ridicarea cortinei se aude muzică. În scenă sunt Dorin și Jully. El stă comod într-un fotoliu, sau lungit pe o canapea. Jully își aprinde o țigară. E nervoasă.)

JULLY: Te porți ca un mitocan. Dacă vrei să ne despărțim, ne despărțim. Puțin teatru cu ai tăi poți să joci, dar pe mine să nu mă plictisești. N-am de gând să mă închid în casă, numai pentru că tu ai chef să jalești examenul pierdut. De două săptămâni, oriunde te rog să mergem, refuzi cu încăpățănare. Și băieții sunt supărați pe tine. (*Schimbă tonul.*) Spune: mergi sau nu? (*El tace, ea așteaptă, fumând.*) Va să zică, nu vrei... Eu mă duc. De două săptămâni mă plictisesc de moarte. Mama e îmbufnată, mă enervează cu mutra ei acră, tu îmi oferi aceeași figură (*gata să plângă*) și eu trebuie să vă suport pe amândoi. Cât timp o să rezist?... Cât?... (*Rugându-l.*) Dorin! Te rog! Hai să mergem la Sandu. E ziua lui. (*Lângă el, mângâindu-l și sărutându-l.*) Hai, băiețel! Nu mă forța să debitez tot felul de prostii. Când sunt furioasă, spun orice îmi trece prin cap. Mi-e dor să dansăm, să ne întâlnim cu gașca... Dă-o încolo de supărare. Intrăm la anul și gata. Nu bănuiam că poate să te mâhnească atâta chestia asta... Vii? (*Îl sărută.*) Știi că te iubesc și de-asta te răsfeți. Jur că aseară am plâns. Când m-am trezit în pat, o dată cu găinile, m-a apucat jalea și am izbucnit în plâns. Purtarea ta e de neînțeles... Te plictisesc?

DORIN: Mă plictisești.

JULLY: Nerecunoscătorule! Profiți că te iubesc. Nu crezi că te iubesc?

DORIN: Cred.

JULLY: Atunci, de ce te porți în halul ăsta?

DORIN: Așa simt eu să mă port, acum.

JULLY: Eu trag toate ponoasele. Poate că nu-ți dai seama, dar mă chinuiești.

DORIN: Iartă-mă. Ești o fată bună, Jully. Nu am nici un motiv special să mă port urât cu tine.

JULLY: Te iubesc.

DORIN: Și eu țin la tine. Îmi place... Îmi plăcea la tine ceea ce Liz numește „inconștiența ta cuceritoare”.

JULLY: Și-a permis?

DORIN: A spus-o fără nici o urmă de ironie. Te simpatizează. A reușit să surprindă, în două cuvinte, esențialul: „inconștiență cuceritoare”.

JULLY: A vrut să mă jighească.

DORIN: Nu simți câtă simpatie se ascunde în această concisă caracterizare? „Inconștiență cuceritoare”! Nici rea, nici meschină, nici șireată, nici bărfitoare. Inconștiența ta e sinceră, pură și cuceritoare. Doar atâta, că nu ești prea bântuită de gânduri grave. E adevărat că nici n-ai avea ce să faci cu ele. Ca

și mine. Ce rost are să te lași torturat de probleme serioase, când poți trăi atât de plăcut fără ele?

JULLY: Asta îți propun și eu: să nu luăm în tragic o întâmplare deloc tragică. Neplăcută, da. Faci din fânțar armăsar.

DORIN: A început să nu mă mai mulțumească ceea ce era atât de plăcut mai înainte. M-am trezit deodată cu capul invadat de altfel de gânduri. Înțelegi tu? Și să te ții luptă între „invadatori” și „localnici”! Între venetici și aborigeni! În capul meu are loc un război civil, Jully! (*Jully râde.*) Al treilea război mondial s-a declanșat aici! (*Își arată capul.*) Sigur că eu tânjesc după vechiul meu fel de a fi. Sunt de partea „localnicilor”. Dar simt cum pierdem teren... Tu vezi pe fața mea ecourile luptei pe viață și pe moarte care se duce aici, și crezi că mutra mea acră e confecționată ca să te scoată pe tine din sărite. Ei bine, nu. Îmi ești la fel de dragă, nu am curajul să-ți reproșez nimic, nu-mi permit să mă erijez în sfânt, după ce am fost, multă vreme, diavol. De fapt, Jully, sunt un „chinuit”, cum se credea pe timpuri, la țară, că unii oameni sunt chinuți de Necuratul. La mine e invers, nu chinuiește diavolul, ci diavolul este chinuit. Lasă-te de jocuri de cuvinte și hai la Sandu! Te rog!

JULLY: Jully, ești un fenomen! Se poate vorbi cu tine, o zi întreagă, despre ceva, și tu o iei, senină, de la cap, ca și când nu s-ar fi pomenit nimic despre acel ceva. N-ai înțeles că asta nu vreau: să-i întâlnesc pe băieții!

JULLY: Dar eu vreau.

DORIN: Du-te.

JULLY: Dar eu vreau să merg împreună cu tine.

DORIN: Dar eu nu vreau să merg împreună cu tine.

JULLY: Vrei să plâng?

DORIN: Nu ești genul plângăcios. Ar fi mai normal să ții. Adineauri începuseși în tonul normal. Trebuia s-o ții așa. Revino la: „te porți ca un mitocan” și continuă pe linia asta... Dă-i drumul! Bădăranule!

JULLY: Bădăranule!

DORIN (*râde*): Telepatie! Chiar la cuvântul ăsta mă gândeam și eu. Mi se părea ideal pentru cap de serie. (*O imită.*) Bădăranule! (*Râde.*) Bădăranule! Și acum? (*Jully începe să verse lacrimi de crocodil.*) Hai, Jully, iartă-mă, am fost chiar bădăran. Nu vreau să merg la Sandu.

JULLY: De ce?

DORIN: Mi se pare o experiență încheiată. Înțelegi? Am trecut prin ceva, doresc altceva. Ca un pictor care schimbă un fel de a picta, cu un alt fel de a picta. Simt nevoia să trec de la perioada albastră, la perioada galbenă, să zicem. Lumea mi se arată în altă culoare. Asta e tot.

JULLY: Și cum rămâne cu mine?

DORIN: Am văzut amândoi lumea în aceeași culoare. Acum, eu o văd altfel. Poți să-i schimbi și tu culoarea?

JULLY: Ce vrei, de fapt? Încerc să înțeleg ce aștepti de la mine, și nu înțeleg nimic. Te sperie chestia cu armata? O să rezolve tata, într-un fel. Și ai tăi vor încerca o pilă, ceva...

DORIN: Când vine tata, știu cum stau.

JULLY: Scapi. Adică scapă miliardarii din închisoare, pentru bățături în talpă, și nu scapi tu de-o nenorocită de armată? Îți găsesc ei ceva. La psihiatru? Te dă nebun? (*Râde.*) Nebun?

DORIN: Cardiac.

JULLY (*drăgăstos*): Of, inimă mare ce ești! (*Revine.*) Dacă rezultatul e bun, mergem la Sandu? (*Dorin are un gest de exasperare.*) Dacă se aranjează, nu mai ai nici un motiv să fii supărat!

DORIN: Puterea ta de a te ține scai de o idee, când vrei ceva, e năucitoare.

JULLY (*sincer*): Păi, nu-i așa? Dacă se aranjează, îi anunțăm și pe băieți. Hai, Dorin, pe bune, merit și eu un pic de distracție. Doar n-am

trecut la adventiști. Am poftă de puțină atmosferă... Tu n-ai chef să dansezi?

DORIN: Nu, Jully. Asta ți-am explicat până acum: că nu am chef să dansez, nu tânjesc după „atmosferă”, nu sufăr că rămân acasă și nu-i întâlnesc pe băieți.

JULLY: Acasă ne plictisim.

DORIN: Du-te acolo.

JULLY: Ce proastă sunt că mă rog atâta de tine! Ar trebui să plec și gata.

DORIN: Pleacă.

JULLY: Știi că nu pot și îmi exploatezi sentimentele.

DORIN: Escroc! Iată o nouă „calitate”.

JULLY (*îi dă pumni în spate, furioasă*): Îmi vine să te omor!

DORIN (*recapitulând*): Mitocan, bătăran – cam același lucru, de fapt –, escroc sentimental! O zestre!

JULLY (*amenințătoare*): Pe cuvântul meu că plec! Nu mai suport! Ești cinic și vrei să mă torturezi!

(*Intră Mioara, aude ultima ei replică.*)

MIOARA: Ce are cu tine, Jully?

JULLY (*se aruncă de gătul ei*): Mă torturează!... Știe că îl iubesc și mă torturează...

MIOARA: Nici eu nu mă mai înțeleg cu el. Nu mă respectă nici un pic! E alt Dorin decât cel pe care l-am crescut eu. Examenul ăsta ne-a dat pe toți peste cap. (*Îl informează pe Dorin.*) Am fost la meditatorul tău și am luat testele pe care le-ai dat, când te-a meditat. (*Arată geanta.*) Aici le am.

DORIN: Numai excelent și foarte bine pe toate.

MIOARA: De la el m-am dus direct la profesorul Constantin, pensionarul. L-am pus testele în față și l-am rugat să le citească și să pună note. Numai un test l-a notat cu opt. (*Arată foile.*) Restul sunt de patru, cinci și două de șase! Măgarul de Basarab le-a notat pe toate cu excelent și excelent! Și asta, ca să justifice găleata de parale pe care ne-a luat-o.

DORIN: Cu mine lucra în silă. Ca să vă spun adevărul adevărat! Mă jignea: „Învață, mă, noua generație de parveniți are nevoie de intelectuali!”

MIOARA: Toți nenorociții ne invidiază pentru fabricuța aia de mobilă. Șeful Poliției mi-a arătat un teanc de reclamații. Anonime.

DORIN: N-ai mai spus asta. Ce reclamau?

MIOARA: Că Titus a făcut fabrica de mobilă în magazinele fabricii de stat, condusă de mine. Concurență neloială! Unul, al dracului – nu-l aflu eu? –, scria că Titus cumpără mobila de la stat, sub preț, și o vinde în străinătate pe dolari grei. Nu spune, nenorocitul, că dacă nu ne-ar cumpăra-o el, n-am avea cui s-o vindem și-am închide porțile. Le-am explicat de-atâtea ori: „Profităm, că sunt nevasta lui, și ne cumpără S.R.L.-ul marfa! De pe urma lui aveți ce mânca!” Mi-a promis șeful Poliției că-l descoperă.

DORIN: Ia să văd, ce greșeli am?

MIOARA (*îi dă foile*): Poftim, convinge-te!

DORIN (*citește, le rupe*): Nu mă mai interesează!

MIOARA: Nu le rupe! (*Se luptă cu el.*) Din cauza lui ai căzut! Îl dau afară din învățământ!

DORIN (*aruncă bucățelele ca pe confeti și cântă*): O, brad frumos./ O, brad frumos./ Cu cetina tot verde... Ninge, mamă! Uite ce frumos ninge.

MIOARA: De ce le-ai rupt?

DORIN: Îți convine să umble fițuicile astea prin oraș? Ce reiese din lectura lor? Că sunt un tâmpit elogiât de un profesor care ne urăște. Ne urăște! Îmi zâmbea crispat și din ochii lui țâșnea ură! Cu ceilalți făcea lecții, le explica. Pe mine mă bătea pe umăr, admirativ: „Excelent! Excelent!”

MIOARA: Ah! Mă doare inima! Nu ies bine din necazul ăsta!

DORIN: Ești tare mamă! Inima ta știe când să bată și când nu.

MIOARA: Are dreptate Jully! Ești cinic! Și pe tine te chinuiește așa?

JULLY: Examenul ăsta l-a șocat. L-am rugat să meargă la Sandu și refuză cu încăpățănare.

MIOARA: De ce nu te duci cu Jully?

DORIN: L-am explicat cu lux de amănunte. Nu mai repet.

MIOARA (*spre Jully*): De ce nu merge?

JULLY: Pentru că în capul lui a început al treilea război mondial.

MIOARA: Tu ești chiar nebun, băiatule! Tata mai bine se ducea la psihiatru, după certificat medical.

DORIN: Facem rost de două! Vor fi mai convingătoare. Un nebun bolnav de inimă este echivalent cu un bolnav de inimă nebun!

MIOARA: Rămâi un an acasă. Am vorbit cu profesorul Constantin. Te meditează el. Bani nu contează. Chiar așa i-am spus: „Cât costă, nu contează!”. Luna viitoare începi lecțiile. Ai timp să treci de trei ori cartea! Vei fi student! Și pe tine, Jully, ar trebui să te mediteze tot Constantin. A fost profesor eminent! Mergeți împreună la lecții, dați împreună examenul, intrați împreună. La anul, poate chiar mai curând, vă logodiți! (*Jully o sărută, ea o mângâie.*) Cine n-ar vrea o noră frumoasă ca tine?

JULLY: Roagă-l să nu mă mai tortureze.

MIOARA: E supărat. Îi trece lui. Mai rabdă și tu puțin.

JULLY: Dacă ai ști cât rabd! (*Lui Dorin.*) Mergem la Sandu?

DORIN (*trânțește ceva greu pe masă*): Ți-am răspuns de o sută de ori că nu! N-am chef de nimeni.

JULLY: Nici de mine?

DORIN: E mai bine să-ți retragi întrebarea.

MIOARA: Dorin!

JULLY: Numai așa se poartă de la un timp încoace.

DORIN: Ai o insistență infernală!

MIOARA: Ce ți-a cerut fata? Să te distrezi puțin.

DORIN: Nu vreau să mă distrez.

MIOARA: Dar ce vrei?

DORIN: Să rămân singur, cu gândurile mele.

(*Jully, furioasă, își ia geanta și pleacă. Dorin nu schițează nici un gest.*)

MIOARA: Jully! Jully! Du-te după ea!

DORIN: Dumneata de ce te bagi în treburile care nu te privesc?

MIOARA: Nu mă privește Jully?

DORIN: Nu.

MIOARA: Ești nebun? Să fii mândru că te primește în casa lor. Și în ce condiții! Am auzit că-și cumpără o vilă la București! Deputăția e bănoasă. Pe lângă el, te faci om politic! Meserie mai bună ca oricare alta. Aleargă după Jully și împac-o! Nu mai găsești o fată ca ea!

DORIN: Nu mă duc.

MIOARA: Asta-i recunoștința ta?... Uite că a venit și Titus. Vorbește cu Jully. S-au întâlnit pe stradă. Du-te și-i întâmpină.

(*Iese ea să-i întâmpine. Dorin se trânțește pe un fotoliu. Intră Titus, Jully, Mioara.*)

TITUS: Ce se întâmplă cu voi, măi copii? Păi se poate? (*Autoritar.*) Dorin! Cere-ți scuze! (*Dorin și Jully se privesc.*) Hai, hai! Lăsați prostiile. Vă știu împreună din clasa a zecea... (*Evocarea școlii o determină pe Jully să-l îmbrățișeze pe Dorin.*) Așa da! (*Mioarei.*) Și tu? Ce păzești aici?

MIOARA: Eu nu mă mai înțeleg deloc cu Dorin! Trebuie să stați amândoi de vorbă.

TITUS (*femeilor*): Ia lăsați-ne singurii!

(*Mioara și Jully ies spre bucătărie.*)

DORIN: Nu avem ce vorbi, tată.

TITUS: Eu cred că avem. De ce te-ai certat cu Jully?

DORIN: Ce te interesează pe dumneata problemele mele intime?

TITUS: Trăim în societate, nu în pădure (*Schimbă tonul, ca între bărbați.*) Măăă, nu înțelegi că ți-a pus Dumnezeu mâna în cap? Cine te aranjează mai bine, în județul ăsta, decât taică-său?

DORIN: Mă interesează ce ai făcut cu armata.

TITUS (bombă): Nimic!... Nimic! Ai auzit bine: nimic! L-au schimbat pe inspectorul general pe care-l cunoșteam eu. La Inspectoratul sanitar au adus un medic tânăr, care se însoară cu fata unui ștab din minister. Pila mea principală nu mai funcționează.

DORIN (îngrijorat): Ce facem?

TITUS (gest de neputință): Nu știu. Caut.

DORIN: Doar nu plec la armată?!

TITUS: Mi-e și frică să mă gândesc!

DORIN (răstit): N-am de gând să mă văd cătană!

TITUS: Cine vrea? Vezi cum se schimbă lucrurile, de la o zi la alta! Nu mai știi care pe unde-a ajuns. Fiecare s-a aciuit în alt partid! Harababura tranziției spre economia de piață a intrat și-n oameni! Ieri era cu noi, azi țipă la liberali sau la țărăniști! Nu mai știi cine și de unde lovește!

DORIN: Încearcă altă cale!

TITUS: N-am depus armele. Măine aștept două răspunsuri. Bucuria asta, cu Jully, nu m-ajută!

DORIN (sincer): Tată, ceva s-a rupt în legătura noastră.

TITUS: Înnoadă la loc! Frumoasă, de familie, te iubește...

DORIN: Mă irită. Are o insistență, când vrea ceva, care mă face să turbez. Și ea pofteste mereu câte ceva. Nu este învățată să nu dorească nimic. Orice ar fi, trebuie să iasă pe a ei, și asta nu mai suport. În afară de altele.

TITUS: Care altele? Care altele?

DORIN: Nu e cazul să-ți destăinui intimitățile mele.

TITUS: A intervenit o altă femeie?

DORIN: Poate!

TITUS (ferm): Știi cât de frumos m-am purtat întotdeauna cu tine. Asta nu admit. Despre cine este vorba?

DORIN: Nu insista, că nu-ți spun.

TITUS: Ce-i taică-său? Asta poți să-mi spui.

DORIN: Nu este ce te aștepti tu.

TITUS: Un oarecare?!

DORIN: Mai rău: e mort.

TITUS: Tu ai nevoie de un socru viu! Nu vezi cum se schimbă lumea în jurul nostru? Vine capitalismul! Ți trebuie o nevastă cu zestre! Cu parale! Banul face, astăzi, ce făcea partidul înainte! Aceeași putere! Jully era bună și înainte, este bună și acum. Știi că e nepoata fostului prim-secretar! Tu îmi vii cu un tată mort!

DORIN: Ce vină are ea că a murit?

TITUS: Ce a murit?

DORIN: Cum adică?

TITUS: Ce era când a murit?

DORIN: Un cetățean oarecare.

TITUS: Să stea în groapa lui și să ne lase în pace! Nu mă interesează! Cine este fata?

DORIN: Nu insista, că nu-ți spun.

TITUS: Ai avansat?

DORIN: Nici un centimetru.

TITUS: Asta-i bine. Rupe imediat! Imediat!

DORIN: Ce să rup, tată, dacă nu ne leagă nimic? E o dorință a mea.

TITUS: E mai frumoasă ca Jully?

DORIN: Îmi place mie.

TITUS (explodează): Dar de ce-ți place, dom'le, mai mult ca Jully? Dacă aveai o anumită obligație, înțelegeam că are farmecele ei ascunse, pe care le cunoști numai tu și nu le poate bănui

nimeni din afară. Dar zici că n-ai făcut nici un pas „greșit“ cu ea.

DORIN: Nici un sărut.

TITUS (brusc liniștit): E clar! Copilării! Termină și gata! Du-te și împac-o pe Jully. (*Preîntâmpină.*) Fără cuvinte! S-a auzit? Du-te!

(*În cameră intră, aproape pe nesimțite, Liz. Dorin se ridică brusc de pe scaun: cei doi tineri se privesc. Titus pricepe că despre ea este vorba.*)

LIZ: Bună ziua!

TITUS: Ea?!

DORIN: Da.

TITUS (sever): Vă dau zece minute să vă despărțiți!

LIZ: Nu te înțeleg, unchiule.

TITUS (mai apăsător): Vă dau zece minute să vă despărțiți! Nu sunt dispus la nici o concesie.

LIZ: Dorin, despre ce este vorba? Noi să ne despărțim?!

DORIN: Noi.

LIZ: Dar ce a fost între noi, ca să ne despărțim? Cum să se despartă doi oameni care nu au fost niciodată împreună?

DORIN: Am fost.

LIZ: Vrei să mă compromiți în fața unchiului Titus? Jur că nu înțeleg nimic. E absurd.

DORIN: Legătura asta, pe care tata ne cere s-o rupem, există doar în capul meu. Tu n-o cunoști. Eu o doresc, nu ți-am comunicat-o încă.

TITUS: Ești nebun!

DORIN: Astăzi mi s-a repetat de atâtea ori vorba asta, că am început s-o cred. (*Lui Liz.*) E neplăcut că trebuie să-ți vorbesc având un martor lângă noi, dar cred că s-au mai făcut, de-a lungul timpului, multe declarații de dragoste în fața unei terțe persoane. În cazul de față, terța persoană fiind, oarecum, interesată, e chiar binevenită. Liz, te iubesc! Dacă nu plecai să locuiești la bunicul, ți-aș fi spus asta chiar a doua zi după ce ne-am întors de la examen. Nu mă mir că ai amuțit, abia mă ascuți cu mai mare atenție. Și tata e în aceeași stare.

LIZ (în șoaptă): Și Jully?

DORIN: Îmi are rău pentru Jully, mă iubește în toată inconștiența ei simpatică. Vechea poveste: eu iubesc pe cutare, cutare iubește pe altcineva, și așa mai departe.

LIZ: E o nebunie, Dorin... Doamne, câte complicații! Unchiule, te rog să mă ierți, m-ai găzduit aici, am terminat liceul, îți sunt recunoscătoare...

TITUS: Frumoasă recunoștință!

DORIN: Mă iubești sau nu? Asta este întrebarea mea. Mulțumirile pentru tata vin după aceea...

(*Intră Mioara și Jully.*)

LIZ: Nu se poate, Dorin! Nu se poate! (*Mioarei, explicându-se.*) Am venit să-mi iau ultimele lucruri. Chiar mâine plec la București. Vă mulțumesc încă o dată.

(*Fuge în camera ei, să-și ia valiza.*)

JULLY: Ce i-ai spus de s-a speriat așa?

DORIN: Am întrebat-o ceea ce ai auzit și voi din bucătărie.

JULLY: Ai întrebat-o hodoronc-tronc, sau după ce i-ai mărturisit ceva?

DORIN: După ce i-am mărturisit că m-am îndrăgostit de ea.

MIOARA: Dorin!

(*Titus, nervos, își toarnă o băutură tare.*)

JULLY: O iubești?

MIOARA: Dorin!

DORIN: O iubesc! Și nici măcar nu știu cum s-a întâmplat asta. Eram convins că te iubesc pe tine. M-am trezit că mi-e dor de ea.

JULLY: Și ea?

DORIN: Cred că s-a îngrozit. Sau nu mă iubește, sau o sperie consecințele.

JULLY (*gata să plece*): Vă las timp să vă lămuriiți...

MIOARA (*îi sare în față, oprind-o*): Nu se poate! Nu admit așa ceva! De ce taci, Titus?

TITUS: Jully, nu te pripi. Am impresia că e un joc! O farsă. Sau Dorin a înnebunit cu adevărat.

JULLY: Nu a înnebunit. S-a îndrăgostit. E posibil, într-o împrejurare ca asta. Examenul ratat a produs în noi un șoc pe care îl trăim fiecare în felul său. Pe Dorin l-a dărâmat. Caută un sprijin, l-a găsit, eu nu vreau să-l împiedic. (*Fuge din casă. Nimeni nu iese după ea.*)

MIOARA: Blestemată ziua când am acceptat s-o țin aici! Numai tata e de vină! El a insistat! (*Liz apare cu valiza în mână.*) Ai îndrăznit să ridici ochii până la băiatul meu? Târfă!

DORIN: Mamă!

MIOARA (*vulgar*): Mi-a ajuns cuțitul la os! Vrei să profiți de situația în care e băiatul meu și să pui mâna pe el? Niciodată! (*Liz e îngrozită. Titus bea.*)

DORIN: Mamă, plec de-acasă!

MIOARA: Auzi, „domnișoară”? Ai distrus o familie! Asta ai reușit. O familie în care ai fost primită ca o rudă. Ca un copil nevinovat, pe care l-am ținut în școală! Asta e recunoștința ta? Numai dacă mor eu ai să reușești! Vrei să ajungi în lumea bună furând un copil de lângă părinții lui? Afară! (*I se face rău, abia mai șoptește.*) Afară!

(*Liz fuge din cameră. Dorin aleargă după ea.*)

DORIN: Liz!

(*Dorin iese, Mioara se clatină, Titus o sprijină.*)

TITUS: Liniștește-te, aranjez eu...

MIOARA (*pe fotoliu, aproape leșinată*): Pramatia asta mi-a vrăjit copilul!

TITUS: Nu vorbi prostii!

MIOARA: Titus, eu mor!

TITUS (*îi dă apă și o pastilă*): Liniștește-te, dragă!

MIOARA: Nici nu mai vreau să trăiesc! Cu cine s-a încurcat băiatul meu! O sărăntoacă! Astăzi, când toți se-mbogățesc, el fuge de noroc...

TITUS: Nu e încurcat cu ea. N-au ajuns prea departe.

MIOARA: Copiii din ziua de azi, când au pornit, au și ajuns departe... Minte, ca să te liniștească pe tine.

TITUS: Nu s-a petrecut nimic între ei!

MIOARA: Ești sigur?

TITUS: Absolut sigur. Liz e cuminte.

MIOARA (*ca și când ar blestema*): S-o ia mama dracului, cu toată cuminența ei! Să n-o mai văd pe-aici! Altfel mor! Jur că mor!

TITUS: Nu cred că o mai vezi.

MIOARA: De ce a fugit Dorin după ea? Ca s-o împace!

TITUS: Să treacă puțin timp.

MIOARA: Până mor eu!

TITUS: Dorin e cuprins de o nebunie de moment. L-a impresionat faptul că ea a reușit la examen și el nu.

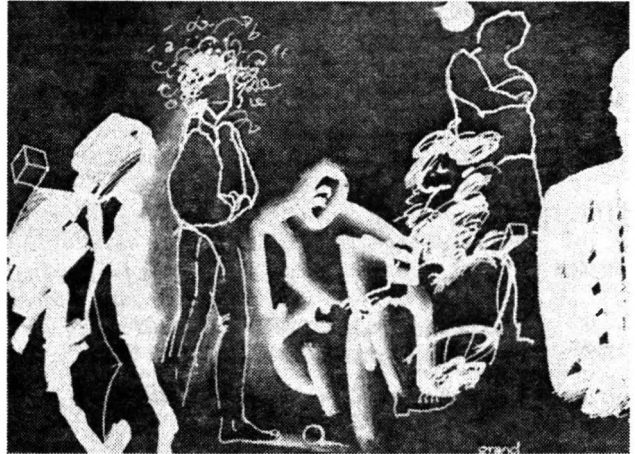
MIOARA: Cum o fi reușit? Cum o fi reușit?

TITUS: Nu știu cum, dar a reușit.

MIOARA: Ah! eu!

TITUS: O fi plăcut-o vreunul de-acolo.

MIOARA: Unul chior, că alt prost ca băiatul nostru nu mai există! (*Căinându-se.*) Ce proastă am fost! Ce proastă am foost!

Lasă, Liz, vasele și învață. Lasă, Liz, covoarele, că le bați mâine, du-te la școală. Lasă, Liz, târguiețile, mai cumpăr eu câte ceva, scrie ce ai de scris. Uite unde a dus cumsecădenia mea! (*Sare, speriată.*) Ce va zice taică-său? (*Nu-i mai este nici un pic de rău.*) Titus, ce va zice domnu' Furnică? Ditamai deputatul, jignit de-un puști!

TITUS: La asta mă gândeam și eu.

MIOARA: Dacă Jully ajunge acasă plângând, e normal s-o întrebe: „De ce plângi, fetița mea?” Nici nu vreau să mă gândesc la consecințe. Îl cunoști: dacă pune ochi răi pe cineva, nu-l iartă!

TITUS: Am fost astăzi la dânsul. L-am rugat să mă ajute în problema recrutării lui Dorin.

MIOARA: Cum te-a primit?

TITUS: Secretara mi-a zămbit și l-a anunțat imediat că sunt acolo. M-a întâmpinat la ușă!

MIOARA: Și Dorin să-i pricinuiască o durere ca asta! Știi că o iubește pe Jully ca pe ochii din cap. (*Scurt, macabru.*) Dă cu noi de pământ! El ține-n mână și Poliția, și Procuratura!

TITUS: Copiii noștri nu se vor despărți! În noaptea asta, Dorin îmi promite că se însoară cu Jully! Scurt.

MIOARA: De n-ar mai plânge!

TITUS: Cine?

MIOARA: Jully! O fată care plânge, sfășie inima unui tată! Dacă sună telefonul, mi-e frică să răspund.

TITUS: Mâine dimineață, Dorin îi cere scuze lui Jully!

MIOARA: Deschide-i ochii! la viața ușor. E încurajat și de tata.

TITUS: Ce mai vrea și bătrânul ăsta? O să stau de vorbă și cu el. (*Sună telefonul. Cei doi paralizează cu ochii pe aparat. Deși se îndeamnă cu gestul unul pe altul, nu răspunde nici unul. Telefonul încetează.*) Cine o fi fost?

MIOARA (*își privește ceasul*): La ora asta, putea să fie manichiurista.

TITUS (*iritat*): De ce n-ai spus că aștepți telefonul ei?

MIOARA: Am uitat...

TITUS: Ai uitat!

(*Telefonul sună iar, dar, în ciuda celor spuse, jocul se repetă, nu îndrăznesc să ridice receptorul. Telefonul încetează.*)

MIOARA: Era același. O fi crezut că a greșit numărul și a mai format o dată.

TITUS: Trebuia să ridici și să spui că nu sunt acasă.

MIOARA: Întotdeauna lași greul pe mine!

TITUS: Altfel vorbește cu o femeie. Pe mine mă brufțuia cum îi venea la gură. I-am fost subaltern! Și mă tratează la fel!

MIOARA: Nu se pretează el la...

- TITUS:** La o supărare ca asta? Chiar e îndreptățit. Dacă m-ar înjura, nu i-aș răspunde decât: „Da, domnu' deputat Furnică, aveți dreptate!”
- MIOARA:** Doamne, ce situație! Doamne, ce situație! Să-ți spun drept, nici nu mă mai gândesc la examen. Să ieșim din supărarea asta! *(Sună telefonul. După o scurtă ezitare, Mioara pune mâna pe receptor și... leșină. Abia o prinde el în brațe.)*
- TITUS** *(o îngrijește în timp ce telefonul sună strident):* Mioaro!... Mioară!... Măine mergem la doctor... Ai ceva la inimă.
- MIOARA** *(își revine):* Am un copil nebun! *(Trece la altă idee.)* Nimic nu-l interesează. Nimic, în afară de casetele astea video și petrecerile cu „gașca”. Parcă așa spune, „gașcă”.
- TITUS:** Ai sărit întotdeauna în apărarea lui.
- (În ușa apare Bunicul, furios. Fără nici un cuvânt vine la Mioara și îi trage o palmă.)*
- VICIU:** Rușine! E ultima dată când mă mai vezi aici.
- MIOARA:** Să nu mai vii, dacă nu-ți place! Iubești mai mult o străină decât pe-ai tăi!
- TITUS:** Știu că mă crezi vinovat în fața lui Liz! Nu am nici o vină pentru ce s-a întâmplat cu părinții ei! Am vrut să fiu cumsecade.
- VICIU:** De ce să te acuz?
- TITUS:** Că i-am turnat, când au vrut să fugă! Totul era cunoscut! Securitatea aflase și îi urmărea. Nu mi-au cerut decât să-i sesizez când simt că-și fac bagajele. În noaptea aia, dumneata nu erai acasă. Au adus-o pe Liz la noi și ne-au rugat să avem grijă, un timp, de ea, că sunt obligați să plece undeva, câteva zile... Ne purtasem frumos cu ei, îi ajutasem, aveam încredere în noi! Dacă nu sesizăm, eram condamnați și noi, pentru complicitate. Nu-mi închipui că avionu' ăla nu era pus sub observație. Tot i-ar fi prins! Ți-ar fi plăcut să mă știi pe drumuri din cauza lor?
- VICIU:** Doamne, Dumnezeule, noi am distrus familia asta! Fiecare i-am distrus o generație. Blestemată asta de casă!
- MIOARA:** Ce are casa?
- VICIU:** N-ați fi făcut-o, dacă n-ați fi vrut să rămâneți singuri în ea!
- MIOARA:** Nu-i adevărat!
- VICIU:** Aveai impresia că priveau urît orice schimbare. Vi se părea că vă socotesc niște „invadatori” peste bunurile lor!
- MIOARA:** Ne-am purtat omenește! Știi că așa fi putut să-i evacuez din mansardă și să scap de ei. I-am tolerat! I-am și ajutat cu bani. Copiii aveau aceeași vârstă, se jucau împreună. Ce să le mai fac? Așa erau legile atunci! Să fi pierdut noi totul și să-l auzim făcând scandal, în străinătate, ca să-și obțină copilul? Că asta ar fi făcut! Ar fi urlat la „Europa liberă”. Ne distrugeau carierele! „Cum adică, tovarășe, n-ai știut că fug, când stai în aceeași casă cu ei? Ce ai trimis în străinătate?” N-aveam noi nici o vină că fuseseră moșieri și o duceau rău. Asta era lupta de clasă! Tu n-ai aplicat-o, în viața ta de activist?
- VICIU** *(cade):* Ne-au stricat sufletele!... De copii ne-au stricat sufletele! Casa asta e blestemată! A trezit în noi dorința s-o avem! Invidia noastră de oameni săraci ne-a orbit! Trebuie să ne scăpăm de ea!
- MIOARA** *(vulgar):* Ce spui? Ai început să crezi că vor veni ăștia să-și ceară averile? Bunica lui Liz o fi mierlit-o prin America! Liz nu știe nimic! Aici stăm de patruzeci de ani, aici rămânem! Mortu' de la groapă nu se mai întoarce.
- VICIU:** Liz va cunoaște adevărul, când va sosi timpul. Acum, n-are rost s-o tulburăm. Să-nvețe.
- MIOARA:** Să vedem cum o ții la București. Văd că vorbești ca și când ar fi copilul tău și vei avea grijă de el! Din pensia ta nu-i plătești nici trenul. De la mine nu pupi un leu! Asta să știi! Ai încurajat-o
- destul, de-a ajuns să-și ridice ochii până la băiatul meu! De viitorul lui Dorin văd că nu-ți pasă!
- VICIU:** Dar copiii ăștia se iubesc!
- (În ușa apar Dorin și Liz.)*
- MIOARA** *(furioasă):* Afară! Afară!
- DORIN** *(o ține pe Liz):* Țipi degeaba! *(Lui Liz.)* Caută-ți toate lucrurile! Aici nu mai calci! N-a venit să rămână! *(După Liz, care fuge spre camera ei.)* Să nu mai uiți ceva!
- MIOARA:** Îi trimeteam pachetul pe care l-a uitat. Nu mai admit să calce în casa mea!
- DORIN:** O să mai vină!
- MIOARA:** Ce ai găsit la nenorocita asta?
- VICIU:** Să-ți fie rușine!
- MIOARA:** De ce vrei, tată, să-mi îndepărtezi copilul?
- (Apare Liz, cu un pachet în mână.)*
- LIZ:** Plec la București, tanti Mioara. Dorin rămâne lângă dumneavoastră. Nu ne mai vedem.
- DORIN:** Și eu plec!
- VICIU:** Fugi din casa asta! E blestemată!
- LIZ:** Nu vreau ca Dorin să vină cu mine.
- DORIN:** Te-ai speriat? Spune-le că mă iubești!
- MIOARA:** Nu vreau s-aud!
- DORIN:** Mi-ai mărturisit că mă iubești. Spune-le! *(Liz tace.)* M-ai mințit? *(Liz vrea să plece, el o prinde de brațe, o privește în ochi.)* M-ai mințit? *(Ea își clatină capul că nu.)* Spune-le asta! Mă iubește!
- LIZ:** Nu vreau să vii cu mine!
- DORIN** *(revine):* Mă iubești?
- LIZ:** Nu vreau să vii cu mine!
- DORIN:** Vom pleca împreună la București.
- MIOARA:** Spune-i, Titus, că ne dă lovitura de grație. Și pentru cine? *(Lui Liz.)* Leși afară din casa mea! Titus! De ce taci?
- TITUS:** Trebuie să vorbim!
- MIOARA:** Afară din casa mea!
- VICIU:** Nu este casa ta! Eu am fost primul nenorocit de ea. Eu am căpătat-o! Și nu vom scăpa de blestemul ei până când nu va ajunge înapoi la cei care au zidit-o!
- DORIN:** Plecăm toți trei!
- MIOARA** *(de gătul lui):* Dorin, gândește-te la viitorul tău!
- (Bunicul și Liz ies. Dorin e oprit de Mioara. Titus încuie ușa, ia cheia.)*
- TITUS:** Mai întâi, să vorbim noi doi.
- DORIN** *(se eliberează de Mioara):* Am vorbit!
- TITUS:** Trebuie să vorbim foarte serios!
- DORIN:** Am vorbit foarte serios.
- TITUS:** După ce mă ascuți, faci cum vei crede că e mai bine.
- DORIN** *(cedează):* Dă-i drumul!
- TITUS:** Pleci la București cu Liz?
- DORIN:** Chiar dacă ea nu este de acord. Mă iubește.
- TITUS:** Nu te iubește.
- MIOARA:** Ne urăște.
- TITUS** *(Mioarei):* Lasă-ne singuri!
- (Sună cineva la intrare.)*
- MIOARA:** Dacă s-au întors, nu-i primesc! *(Iese.)*
- TITUS** *(reia):* Să zicem că faci prostia să pleci la București. Te-ai întreb: „Cine voi fi eu, Dorin Dănescu, acolo, fără un ban în buzunar?” Aici, dacă te plimbi câteva minute pe stradă împreună cu mine, din zece oameni, nouă ne salută. Și toți știi că ești fiul meu. Cine vei fi la București? Nimeni! Te vor îmbrânci, fără

menajamente, dacă le vei sta în cale. (*Preîntâmpină.*) Nu, nu! Mă ascultă cinci minute, după care iei ce hotărâre vrei... Cine ești tu, aici, pentru Liz? Tânărul pe care ea a deschis ochii și în fața căruia s-a simțit întotdeauna mică. Neînsemnată. Bărbatul la care nu aspira nici în visurile ei cele mai exaltate. Cine vei fi pentru ea, acolo? Pentru ea, *studenta*. Vei fi, probabil, un umil vânzător într-un butic! Altceva nu știi să faci. Patronul te va pune la treabă, de dimineața până seara, și duminica, dacă-i merg treburile. Vei ajunge seara acasă, zdrobit de oboseală și mirosind a transpirație! Să nu-ți faci alte iluzii, că noi nu te vom ajuta! Fără voia ei, Liz te va compara cu noii colegi, în fața cărora nu va mai fi complexată. Poate că va fi chiar mai bună decât ei și va căpăta încrederea pe care n-o are acum. Vraja ta se va destrăma repede... Ascultă până la capăt! Știi cât ești de comod și învățat să îți se ofere toate la picioare. Închide puțin ochii și scoate din viața ta avantajele situației în care ești. Hai, închide ochii! Cum mai arată viața ta?... Și-acum, să vorbim ca între băbați: femeii, slavă Domnului! July e frumoasă, te iubește, îți poate oferi o viață de invidiat... Lași toate astea ca să duci o existență umilă pe lângă o studentă căreia, la sfârșitul studiilor, îi va fi rușine să apară în lume la brațul tău?

DORIN (*cu glasul șters*): Dar o iubesc.

TITUS: O să mai iubești! Ai iubit înainte de ea, vei mai iubi și după ea. Câte iubiri nu trec prin viața unui bărbat! Toate mari! Toate fără sfârșit! Constați că iubirile trec, *situația* rămâne. Ești acum într-o pasă rea. După ce vei ieși din ea, vei privi altfel realitatea vieții.

DORIN: Și ea mă iubește.

TITUS: O să-i treacă. Ai greșit când i-ai dat unele speranțe, dar așa e viața. De grija ei vrei să te nenorocеști tu? Eu asta am ținut să-ți spun. Dacă nu te-am convins, procedezi cum crezi. Dar, mai întâi, meditează, măcar o noapte, la vorbele mele...

(*Intră Mioara, cu o foaie de hârtie în mână.*)

MIOARA: A venit ordinul de încorporare...

DORIN (*vestea îi provoacă o stare de furie*): Nu plec în armată! Dezertez! (*Lui Titus.*) N-ai făcut nimic pentru mine!

TITUS: M-am zbatut ca peștele pe uscat. N-am reușit.

DORIN: Tata lui Sandu cum a reușit?

TITUS: Ți-a spus maică-ta că am ajuns chiar și la tata lui July. Nu bănuiam că pe tine o să te-apeuce amocul.

MIOARA: Doamne, și-ți promisese...

TITUS: Îmi promisese.

MIOARA: Pentru el nu-i mare lucru: o simplă amânare.

TITUS: Când o să-i povestească July cum ai umilit-o, ce crezi că o să mai facă pentru tine? Și ce-o să mai facă pentru noi? *El* ține mâna deasupra noastră.

MIOARA: Și câți ne vânează, și câți ne vânează! Inconștientule!

TITUS: Eu i-am spus ce aveam de spus. Să gândească singur.

(*Sonerie la intrare. Mioara iese și revine imediat.*)

MIOARA: July!

TITUS: De ce nu i-ai deschis?

MIOARA: Mi-a fost frică. Cine știe ce ne spune, dacă Dorin... (*Titus iese să deschidă.*) Dorin! Mamă! Dacă ne iubești un pic... nu-ți bate joc de viitoru' tău și-al nostru! Poate reușești s-o împaci.

DORIN: Nu te mai lamenta atâta!

MIOARA: Încă mai ești un copil. Nu știi ce importanță au toate astea în viață. Pe *ai* nici moartă să n-o vâd pe-aici!

(*În ușă apar July și Titus.*)

JULY: Sărut mâna!

MIOARA: July! Fetiga mea! (*O sărută.*) Mă bucur că te vâd. Toți ne bucurăm.

JULY: Bună, Dorin.

DORIN: Bună, July.

TITUS: July a venit să-ți aducă o veste mare.

MIOARA: July!

TITUS: O veste mare trebuie sărbătorită!

MIOARA: O sărbătorim! (*Făcându-i un semn discret lui Titus.*) Vino să mă ajuți. Rămâi la noi la masă, July?

JULY: Nu știu.

MIOARA: Rămâi. Hai, Titus!

(*Titus și Mioara ies.*)

JULY: Am vorbit cu tata... în legătură cu amânarea încorporării. Mi-a spus că a aranjat. Te amână până la anul. Există un plus de contingent, sau așa ceva.

DORIN: Mulțumesc, July. Ai mai făcut ceva pentru mine.

(*Relația se leagă cu oarecare greutate.*)

JULY: Trebuia să încerc.

DORIN: Gestul tău, July, într-un moment greu pentru mine... după ce m-am purtat cum m-am purtat... Ai fost înțeleptă că m-ai lăsat să mă limpezesc.

JULY: Acum știi ce vrei?

DORIN: Acum știu că te iubesc, July.

JULY (*fericită*): Dorin!

DORIN (*din ce în ce mai sigur pe el, simțind că la July totul e în regulă*): Fiecare iubire are nevoie de o probă de foc.

JULY: Am plâns. M-a văzut și tata.

DORIN (*interesat*): Și ce i-ai spus?

JULY: Că nu mă simt bine. N-a insistat. A crezut că sunt îngrijorată de plecarea ta în armată. A telefonat imediat, a aranjat, te invită pe la noi, să te sfătuiască el cum să procedezi.

DORIN: July!

JULY (*se aruncă în brațele lui Dorin*): Să nu mă mai superi!

DORIN (*o sărută*): Nu te mai supăr, July. Totul e-n regulă.

JULY: Am plâns tot timpul.

DORIN: Nu te mai supăr. Totul e-n regulă, July. Totul e-n regulă.

(*În ușă apar cei doi părinți. Se liniștesc.*)

JULY: Tata ne-așteaptă.

DORIN: Mergem! Hai să mergem!

(*ies în fugă, ținându-se de mână.*)

MIOARA: Doamne, mi s-a luat o piatră de pe inimă...

TITUS: E cazul să ne liniștim. Sper că Liz ne-a părșit pentru totdeauna.

MIOARA: Dacă mai vine, stă la tata! Nici pe el nu mai vreau să-l vâd.

TITUS: Semnele bătrâneții!

MIOARA: Dacă se vor logodi, primul lucru pe care-l facem: punem casa la punct. Renovăm de sus și până jos. Chemăm un arhitect. Mobila ai ales-o. Dacă merge fabricuța, nu mai putem locui în orice casă. Vor veni pe la noi parteneri străini, oameni de afaceri umblați prin lume. Casa e o carte de vizită. Înainte, aducea primul secretar câte-un activist de la Comitetul central, beau bine, umflau burta, nici nu se uitau în jur! Dacă intrăm în Europa, adio comunism, vin alți oameni! Casa e spațioasă, solidă, dacă băgăm ceva bani în ea, va fi printre cele mai frumoase din oraș! Tot ne invidiază atâția, cel puțin să știm de ce. (*Râde vulgar.*) Invidiați-ne, fir-ați ai dracului! Toată viața au stat cu ochii pe noi! Și? Uite că tot noi suntem deasupra...

(*Cortina coboară pe monologul Mioarei.*)

SFÂRȘIT